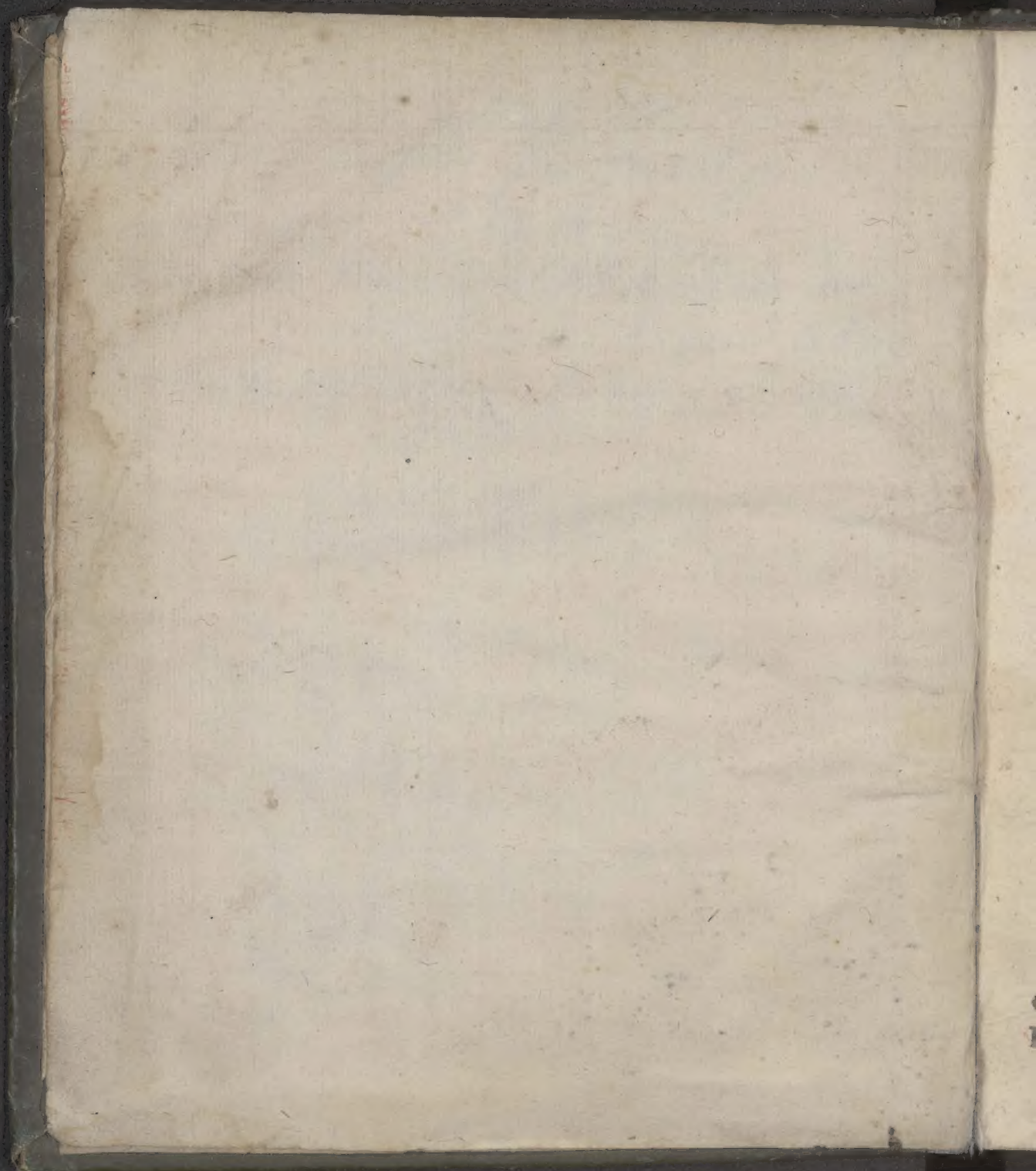

Oracula S. Malachiae de summis
pontificibus. Vide Alphonsus Ciacconius.
Cornet a Lapide. In Apocalypsin S.
Joannis pagina 259. A. 1.

Annotatus Vion in Chroniciis ordinis
S. Benedicti, sive in Ligno vitae.
Libro 2, cap. 40. in finem. —

is
ms.
d.

Din
e.

CENSURA

PROPHETIARVM

DE

ROMANIS
PONTIFICIBVS

QUÆSTIONIBUS MULTI-
FARIIS ILLUSTRATA

&

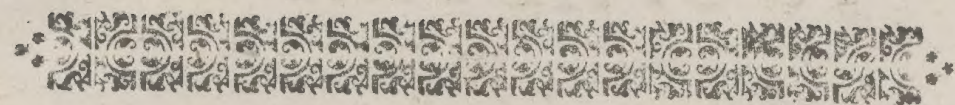
COMPREHENSA.

AUCTORE

R. P. GEORGIO GENGELL

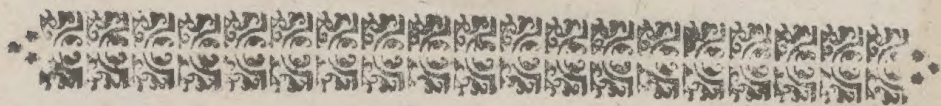
SOCIETATIS JESU THEOLOGO.

LEOPOLI, Typis Collegii Societatis JESU. Anno 1724.

S. Paulus in Epistola 1ma ad Thessalonicenses, Cap: 5to.
*Prophetias nolite spernere. Omnia autem probate, quod bonum
est, tenete.*

S. Hieronymus in Commentario suo super Epistolas S. A-
postoli, sic explicat. *Prophetias nolite spernere &c.* Sive
futura prædicentes, sive præterita differentes: tantum ut pro-
betis, si veritati non sunt contraria, quæ dicuntur; si quid tale
fuerit, **REFUTATE.**

E 1 12

ILLVSTRISSIMO
EXCELLENTISSIMO & REVERENDISSIMO
DOMINO.

D. IOANNI
SKARBEEK

ARCHIEPISCOPO METROPOLITANO
LEOPOLIENSI.

ABBATI PLOCENSI.

DOMINO & PATRONO FAVENTISSIMO.

Censura, quam exigua hæc Lucubratio præsentat, aliter prodire non audeat de tenebris, nisi illam Tibi porrigam ILLUSTRIS-
SIME REVERENDIS-
SIME ARCHIEPISCOPUS. Sane penetratis undique circumstantiis, peccaret in solem *Censura*, si antequam lucem publicam aspiciat, nondum se sisteret Tuo conspectui, quem sive Authoritate Metro-
[2] polita-

politana, Supremum suæ Ecclesiæ Arbitrum; sive Majorū
Titulis, sive Togâ, inter Purpuratos Patriæ Patres, Gravissimum Patrem, ubiq; suspiciunt, adorant universi. Amabant quidem umbras suas, tum Malachiæ, tum Joachimi cæterorumq; nomine pervulgata vaticinia: serpebant etiam Pseudo-prophetiæ iniuriosæ in Ecclesiam Christi, ejusq; summos & Sanctissimos Antistites, delitescabantq; eorum imagines sub ænigmatibus, quibus nonnisi facilis (ut solet) vulgi credulitas, fidem, quam non noverat, faciebat: sed jam obscuris coloribus fucum detrahent splendores Tui: atq; sub Archi-Præsulei oculi perspicacia, Veritas eò clariùs illucescet, quò eam profundior ignorâtia sepeliverat. Debet enim illa sic coram Te comparere Doctore Sapiētissimo, cui Lauream Roma dedit, ut vel subreptitii partus suis, exauthorati nominibûs rejiciantur: vel convicta suæ falsitatis commēta, procul ab eruditorum mentibus expungantur. Ita prodibunt Romani Summi Ecclesiæ Pastores sub Tuis insignibus, omni ænigmaticâ umbrâ liberi, ut Sanctos, imò Sanctissimos decet: ibit fama e latebris sive *Gentilitiâ Tuâ Literâ* doctior, sive præcellentis *Tuæ* virtutis nitore, sive *Tui* Generis claritate vocalior. Hic Ego ad Altissimæ *Gentis Tuæ* non descendo Cunas, Cracio sublimes Vavelo, excelsas magnanimitate, invictas fortitudine. Nota Orbi, Principis Familiæ Vestræ Auctorisq; Historia, cui tantum audere datum est, ut monstrum illud, prognatam ad Vistulæ
ripas

ripas Hydram, citra Herculis commenta triumphârît. Id
erat præludium felicissimorum cum Henrico Imperatore cer-
taminum, quæ magno animo *JLLUSTRISSIMUS JO-*
ANNES SKARBEEK, Poloniam Majestatem in exteros
ferens Legatus est aggressus; & aggressus illa mente,
quæ pro Gentis, & sua esset Majestate. Opes illi
in nervum belli contra Poloniam movendi collectas Augu-
stissimus aperuerat; sed dives generoso Spiritu Legatus, ut
pluris emeretur Regnum, thesauris annulum adjecit, do-
cuitq; nondum tanti esse illud ærarium, ut mercâdo Regno
sufficeret. Egit tamen gratias Henricus, quibus insignitum
stēma *Abdank*, auctūq; à Thesauro nomen, *JLLUSTRISS-*
SIMUS SKARBEEK in Patriam reportavit. At hæc
Jllustrissimi Legati munificentia, Imperatori quidem, sed
homini contigit; verum à *Michæele, Rusleo, IOANNE*
SKARBEEK Numen etiam numeravit opes, quorum alter,
Lubinensem Divi Benedicti Eremum, Solejoviensem alter,
Coprivnicensem ille plantavit; floretq; usq; hodie pretiosa,
quòd Authores suos planè aureos nacta fuerit. Quid ille
Regni Primas, Primusq; Princeps, Prorex Poloniæ, *Vlo-*
stiborius Skarbek? Virtute & dignitate maximus, fortuna-
tus vel ideo, quòd pro æquitate certantem, sua dignum irâ
Vlodimirius Princeps censuisset. Cracovienses *Infulæ*,
Lamperti Sublimes vertice; *Posnanien*ses, *Petricii*; & si tot
natura effudisset *Skarbkones*, quot seu Sacræ seu profanæ
curules

Curules ambiunt, omnis in una Domo foret honor. Sed a
haud prodiga tellus, profunda demissione adorari volunt mō-
tes, ut aliquid e nobiliore gleba porrigant, & sæcula roga-
ri, ut *Skarbkonēs* e suo ærario concedant honoribus. Quā-
quam munificentiam naturæ quid querimus? liberalis in
Regnum, omnes ditavit Provincias; temporum accusemus
avaritiam, quæ pretiosa nomina fastis denegavit. Laboravit
tamen fortuna, ut nonnulla servasset honoribus, posterorum
memoriæ transmississet ad virtutis admirationem. Vidimus
illius gratiā servatos Illustrissimos ac Inviētissimos Castro-
rum Imperatores, Hectores Lechiæ, *Skarbimirum* *SKAR-*
BEK, *Vseboiumq;*, quorum dexteritate hostes cæsi. Vidi-
mus in Palatinis Sandomiriensibus Purpuris, *ADALBER-*
TUM; in Laticlaviis Castellaniæ Cracoviensis, *Skarbimi-*
rium, Calisiensibus *NICOLAUM*, Radomiensibus *STA-*
NISLAUM, hos adoravit honor, sibiq; tunc primum pla-
cuit, cum tantis nominibus ligaretur. Mitto longam illo-
rum Seriem texere, qui Polonas Curules impleverant; ne-
mo enim in Pæsta, ad calculum vocadis suffecit rosis. Non
tamen *Illustrissimi Parentis Tui CHRISTOPHORI*
SKARBEK, Haliciensis Castellani Purpurata virtus pen-
nam fugiet, vivit Heroibus, grandis anima, Fascibus ho-
nor, Senatui Consus, Reipublicæ Amor, omnium Deside-
rium. Illo Aristide triumphabat Iustitia; illo Senatore ani-
mabantur consilia. Et ne tantum Patriæ columnen cecidisset,

set, *VLADISLAUS SKARBEK* honori Paterno succelsit; succelsit virtuti *ANTONIUS*. Tu *Illustrissime ARCHI-PRÆSUL* Fratribus Patreſq; Major, nimirum *IOANNES*. Accessit magnis Fratrum Nominibus, ſive Regiminis eminentis dignitate, ſive pietatis eximio decore, Parthenonis S. Benedicti, Reverendiſſima Abbatiffa *Urfula Theophila Soror Tua*. In Ea, vivam omnigenæ prohibitatis Imaginem, vitæ innocentiffimæ Ideam ſpectat, Sanctus ille Virginum, ſeu potius Virtutum Cætuſ & ſui Inſtituti Principem Divam *Scholaſticam* ſibi revixiſſe gratulatur.

Tu verò *Illustrissime* Effulges Primitiali Ruſſiæ dignitatis ſplendore Phæbus in Metropolitanò Cælo; non uni Tibi *Illustriſſimos* jervas Titulos; Luceorienſibus, Cheſmenſibus, Kiiovienſibus Infulis donâſti Capita Emeritiſſima, ut jam *Te Archi-Præſule*, Prælatorum Collegium, Præſulum Seminarium audiat, Sacrarumq; Nidus Purpurarum. Et hic eſt *Tui* ſplendoris radius, quo affulgente ad Infulas venit, cujuſ felici lumine quiſq; tangitur, ad dignitatum faſtigia, ad fortunæ favores elevatur.

At cùm Eccleſiis vigilas Paſtores educas, Eccleſiam ipſam quo Paſtorali amore proſequeris! quibûs curiſ decorem Domus DEI attollis! Mirabatur ſe Metropolitana Eccleſia ſeu temporum injuriâ, ſeu vetuſtate, rugas fuliginemq; contraxiſſe; hodie à *Tua* ſolitudine, ita latior em-
fron-

frontem explicat, induit ornamenta, ac si primum suo sereno nasceretur. Quos illi nitidiores apponis lapides, Memnones putamus, qui *Tuo* illustrati splendore *Te* loquantur. Sane mutis parietibus suus non deerit sermo in *Tui* famam, Verbum habebunt intra medullam cordis; cui illam Cathedram elaboras, ex qua sui cultum, populum edoceat. Portatile illud Eucharistico Numini dum erigis Palatium, seu aurum vehiculum defigis in Altari, quò Divina latens sub velo fidei, Majestas circumferatur, abundè exhibet, quàm pretioso in Conchylio Gemma hæc lateat in *Tuo* Pectore, quantamq; illi in Animo comis puritatem, si inter Aras purissimo auro, velut Arcam fæderis inclusisti. Inhiabat quidem huic, quod indecus Numini datum est, metallo effrenis de Balride Leo, emensoq; æquore, ut rapuisset prælam, involavit Metropolim; sed divitem offam subtraxisti faucibus zelosissimus Sacrorum Custos, & spem belluæ interemisti. Quin imò vitam furenti objecerat feræ, discriminibus exposuisti; tanti *Tibi* fuerat Christi patrimonium, ut vitam contempseris. Favet utriq; benignum Numen, integritatem *Tuam* propugnavit reciproco affectu, & suas opes; at *Te* unice, quòd JOANNEM.

Hiccinè stetit *Tua* in Numen pietas *Illustrissime*? aureo passu progressa longius, quò *Illustrissimum* Parentem excessisti. Canonicam Mensam ampliasti, cujus initia
Illu.

Illustrissimus Castellanus posuerat; Tu ultra vota illius iu-
sti, millenis gratiis Canonicam augendo Curulem.

Mittamné illam solitudinem, quâ Metropolitanæ Diœ-
cesi laborasti? Eruditum Domicilium Clero, incudem
pietatis, Gubernatorum Ecclesiarum Nidum, Sanctorum
Sacerdotum Ærarium, optabant pridem omnes, cogitârunt
multi: *Tu Illustrissime Archi-Præsul*, vix cogitaveras?
fecisti. Viduatæ plerumq; Ecclesiæ Pastoribûs, sive fati
inclementiâ, sive annosa deterente vires ætate, multo an-
tea luctu afflictæ huc recurrent; accipient solatia lacryma-
rum, sponso sibi emeritos; at *Te Illustrissime* istarum gra-
tiarum fontem coronabunt. Crescent eruditæ plantæ à san-
ctiori Hortensio insitæ, *Archi-Præsuleo* sudore aspersæ,
Tuis virtutibus excultæ, aureos dabunt fructus, qui ho-
noris Divini sapiant incrementa, creditum sibi gregem nu-
triant, invitent pretiosô exemplô, ne ad vilia se flectant a-
nimæ. Immortalium gratiarum perennis famæ uberiores
fontem aperuisse non poteras *Archi-Antistes* vigilantissi-
me, avitam enim literam Gentilitiam *Tuam*, quisque ap-
pendet pectori, hanc leget Ecclesia, legent sæcula, leget
Cælum, & dicet *Abdank*.

Jam à pagina *Tuis meritis* gravi manum moverem,
sed *Pietatis Tnæ* argumentô nostris sæculis singulari vin-

cor: ut extra mænia penna evolet. At quo tandem in il-
las oras mitto stylum, quibus sacras dedisti ædes, crexisti
altaria, Incolam fecisti Numen, quàm culta *Dunajovia*, *Ko-
zlovie*, *Konkolniciisq;* adyta! ultra terras sublime caput effe-
runt, Religionem *Tuam* ostentant, & jam Cælo inferunt
erigentis manum, nec munificentia *Tua* in Superos repere
humis potest: non enim se telluri dedit, sed sideribus. Ex-
citata sibi Domum spectat DEUS, spectant Cælites, nec
sterili oculô, æterna *Tibi* disponunt Palatia, quibus *Te* se-
ra fata inferant: ut qui hos intulisti Terris, ab illis doneris
Empyreô. Et non longè aberat, quominus superas illas
ædes ingredereris, clementiam tamen Numinis inclinârunt
vota omnium, quibus minima nostra adjecimus, numerum
saltem facturi, si non efficaciam: quid enim grande? quid
æstimatione dignum à minimis, summis contingeret? in
Aris pro *Te* Filium unicum suo æterno Patri obtulimus,
ut servâssemus Pastorem, Agnum immolavimus; Pasto-
rem inquam, sub cujus virga, Minima Nostra crescit Soci-
etas: hâc se tuetur, illi innixa adversâs ingruentibûs fiat
inconcussa. Attollis illam *Illustrissime Archiepiscopus* quo-
ties arietamur: ictibus etiam cruditis opponis scipionem, &
acumen obtunditur, profectus sistitur; nos interim sub Ar-
chi-Episcopali Pallio tranquilli, *Tuis* fruimur favoribus,
Te spiramus. Et tunc altissima Cælo misimus suspiria,
cùm *Te* fama expirantem declamaverat: superis Gratia,
quod

quòd imos anhelitus nostros acceperint, ut *Tibi* restituerent.
Accessit credo robustius Suffragium Divæ Matris, quæ
ut à *Tua* manu in Socaliensi simulacro Coronam acciperet,
institit: iterum suum Caput sub *JOANNIS* missura dex-
tram. Annuit *DEUS* votis: accepit Regina Mundi Dia-
dema à Primate Roxolano.

Cum ita Divina curas *Illustrissime*, ut virtute *Archi-
Præsulea* cæteros excellas, etiam vitæ subsidia, patrimo-
nium Christi, ne in ruinam declinet, sagacissimâ arces di-
ligentiâ. Exsucca calamitatibus prædia, *Te* vigile impin-
gantur, & quam ditia inopiâ accepisti, tam inopia egesta-
te conservas. Archiepiscopalem Aulam qui nunc viderit,
negabit unquam sui fuisse similem, omnis prope à *Te* illi
decor: adjecisti tamen alium, quia *Te* Gemmam Præfulum,
non aliâ decuit claudi Conchâ. Illud *Tibi Illustrissime*,
Tua Metropolis declamat Elogium, quod sibi Augustus
olim; lateritiam accepisti, relinquis marmoream. Vident
tam excelsæ virtutis *Tuæ* vestigia Nepotes dignissimi,
CHRISTOPHORUS & RAPHAEL & suos illis a-
ptant gressus, suum uterq; Patruum daturus sibi. Ibunt
Te Præduce sive ad Infulas, sive ad Murices: id spondet
indoles, id Nomen, id Virtus spondet: Honor ipse divites
comit Purpuras *Skarbkonibus*. Hæc ego recensui, ut
Te, quod quidem palam est, in summitate meritorum con-
stituisse demonstrarem: ideoq; summorum Romæ Capitem
Nomi-

Nomina, procul omni rejecta umbra *Tuo* favori insinua-
rem. Sub Archipræfuleum Pallium, in hac Lucubratio-
ne veniunt, ut illud Pallium humanæ Opinioni detrahant,
cui hucusq; involuta evolvi poterant difficulter, & lucem ab
Illustrissimo accipiant. Acclamat *Tibi* posita in hac luce
Veritas, ut vivas illius *Vindex*, vivas bono publico Se-
nator, Metropolitanae Diœcesis *Præfulum Caput*, omnium
Amor, Beatissima vivas sæcula; idem acclamat etiam.

JLLUSTRISSIMO
&
REVERENDISSIMO
NOMINI TVO.

Devotissimus

GEORGIUS GENGELLJ
Societatis JESU.

APPROBATIO.

Librum, cui Titulus, *Censura Prophetiarum de Romanis Pontificibus*. Legi, conscriptum ab Admodum R. P. Georgio Gengell Societatis JESU doctissimo Theologiæ Scholasticæ consummato Professore, nunc Rectore Collegii Leopoliensis S. J. & cum liber ille nihil contrarium Fidei & bonis moribus contineat, quin imò pro Dignitate Sanctæ Sedis Romanæ gloriøsè decertet, dignum luce publica censeo, & imprimendi facultatem perlibenter concedo. Datum Leopoli in Residentia DD. Canoniorum Leopoliensium, 12 Julii, Anno 1724.

JOANNES THOMAS JOSEPHOWIC ProtoNotarius Apostolicus, Canonicus Leopoliensis, S. R. Majestatis Secretarius, Ordinarius Librorum per Archidiecepsim Leopoliensem, Censor.

FA.

FACULTAS

R. P. Præpositi Provincialis Societatis
JESU per Poloniam.

Cum Opus quod inscribitur *Censura Prophetiarum de Romanis Pontificibus &c.* à Patre Georgio Gengell Societatis JESU Theologo conscriptum, aliquot ejusdem Societatis Theologi recognoverint, & in lucem edi posse probaverint, potestate mihi facta ab Admodum R. P. Nostro Michæle Angelo Tamburino, præfatæ Societatis JESU Præposito Generali, facultatem concedo, ut Typis mandetur, si iis ad quos pertinet, ita videbitur. Cujus rei gratiâ, has Literas manu mea firmatas & Sigillò munitas dedi Cracoviæ. 11 Junii, Annò Domini 1724.

MARTINUS TRAMPCZYNSKI

m pp.

PROLOGVS.

Lucubratio præsens continet Quæstiones septem, in quibus censurantur, & meritò (ut sufficienter patebit) reliciuntur Prophetiæ sequentes. Scilicet.

In prima quæstione censuratur & repudiatur Prophetia Pseudo-Malachia de successione Summorum Pontificum.

In Secunda Quæstione, non admittitur Prophetia, quæ attribui solet Ioachimo Abbati, de futuris Romanis Pontificibus.

In tertia, quarta, & quinta Quæstione reliciuntur Prædictiones hæ.
1. Nullus Papa videbit annos S. Petri. 2. P. non erit Papa. 3. Si Papa aliquem canonizaverit, brevè post morietur.

In sexta Quæstione multæ Prædictiones Lutheri de Romanis Pontificibus, patenter erroris convincuntur. Et ostenditur Prophetiam ex Apocalypsis Cap. 9. v. 1. & 2. desumptam, verè convenire Luthero.

In septima demum Quæstione evidenter demonstratur, Prophetias quasdam ex Scriptura Sacra desumptas, nonnisi per summam Calumniam, impudentissimè à Luthero, Calvino, eorumque iuratis Affeclis, applicari Romanis Pontificibus. Ostenditur item, nullum vaticinium contineri de Luthero in Hymno Ambrosiano. Demum in eadem Quæstione 7ma, proponitur Antiquorum Patrum & Conciliorum sensus, de Romana Ecclesia, & eius Visibili Capite.

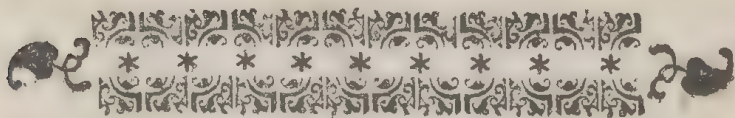
Patri.

Patriarcha Novatorum Lutherus in *Affertione Articuli 25ti*.
scripsit. *Qui semel mentitur, hic certissimè ex DEO non est, & sus-
pectus in omnibus habetur.* Item in Libro contra Emserum fol.
150 ait. *Si semel deprehenderer mentitus, jam tota mea Doctrina
& honor Fidei, & fidelitas finem penitus haberet: unusquisq; me pro
nequam & infami nebulone, ut æquum est, habiturus esset.* Et en
in Quæstionibus illis duabus 6ta & 7ma huius Lucubrationis,
Lutherus, quin & Calvinus, multorum enormium & calumnio-
forum mendaciorum patenter convicti sunt. Hinc prudens Le-
ctor inferat, quid ei de utroq; sentiendum sit. Eximio autem
in pretio, cum summa veneratione habendos esse Romanos Pon-
tifices, Ecclesiamq; Romanam, testantur Columnæ veritatis,
Scilicet SS. Antiqui Patres, & Concilia Generalia, ut patet ex
Quæstione 7ma fol. 107. nec non à folio 119 ad folium 128vum.

Fateor, Doctorem Gentium in sua Epistola 1ma ad Thessa-
lonicenses cap: 5. scripsisse. *Prophetias nolite spernere.* Ast ex
nunc Eum addidisse scio, *Omnia autem probate, quod bonum est,
tenete,* Ut scilicet iuxta Explicationem S. Hieronymi superius
annotatam, veris Prophetiis retentis, aliæ quæ Veritati con-
trariantur, reliciantur & refutentur.

Porro hic in Quæstione 1ma, 2da, 3ta, 4ta, 5ta continentur
Prophetiæ, nulli fundamento innixæ, imò & à veritate defle-
ctentes, ut in iisdem Quæstionibus, si non evidenter, saltem
suffICIENTER probatum est, ideo eas reliciendas censeo; quod e-
tiam nonnulli Eruditissimi Scriptores ante me censuerunt, qui-
bus & Te Lectorem, veritatis amantem, ex integro, & animò
sedatò, perlecta hac Lucubratione, accessurum, non diffido.

QUÆ-

QUÆSTIO I.

Quidnam sentiendum de Prophe-
tia, quæ Nomine Sancti Malachiæ
Episcopi Hyberni, circumfertur,
in qua, omnes Romani Pontifices,
futuri, inclusivè à Cælestino secun-
do, usq; ad Mundi finem, per Sym-
bola, & emblemata, describuntur?

Antequam Respondeam.

PRæmitto imo. Arnoldus Vion, Dua-
censis, Belga, Religiosus Sancti Benedi-
cti, Anno 1595. edidit Chronicon, seu
Ordinis sui Historiam, cui titulus: *Lignum vi-
tæ, Ornamentum & decus Ecclesiæ.* Ille cr-

A

go,

Quisnam pri-
mus Scripto-
rū meminit
illius Prædi-
ctionis?

go, (Nota bene.) primus Scriptorum, inter alia,
de Sancto Malachia, habet hæc: *Scriptis se fer-*
cur & nonnulla Opuscula de quibus nihil hacten-
nus vidi, præter quam lām Prophetiam, de sum-
mis Pontificibus, quæ, quia brevis est, & nun-
dum [quid sciam] excusa & à multis desiderata,
hic à me proposita est. Ponitur h̄ cum explica-
tione sic.

Ex Castro Tyberis; Cælestinus secundus.
Typhernas, seu natus Typherni, quod est Cas-
trum ad Ripam Tyberis. Et ita consequen-
ter usq; ad Urbanum septimum, qui taliter de-
scribitur. *De rore Cæli.* Antea Episcopus Ros-
sanensis in Calabria; ubi manna legitur: ad-
dit deinde Vion, Nonina aliorum trium.

Ex Antiquitate Urbis. Gregorius XIII.

Pia Civitas in Bello. Innocentius IX.

Crux Romulea. Clemens VIII.

Quis eam in-
terpretatus
est?

Demum 35 reliqui futuri, recte sentur sine no-
minibus. Totum Schema Prophetiæ illius, vi-
de ad calcem hujus Quæstionis. Porro Prophe-
tiam illam, inclusive ad Urbanum VII. (Nota be-
ne) non explicavit Sanctus Malachias, ut cer-
tum est, faturq; locô citatô, ipse Arnoldus Vi-
on, sed solus & fere unicus R.P.F. Alphonsus
Ciaco-

Ciacenis, ex Celeberrimo Ordine Prædicatorum, qui fere eodem tempore vixit cum Arnaldo, scilicet Anno 1590: ab Urbano vero VII exclusive, ad Pontificē Innocentium XIII inclusive, explicarunt alii pro suo placito.

Præmitto 2do. Sanctus Malachias (ut constat ex Divo Bernardo) natus est in Hybernia, Anno 1094 ex Parentibus, Genere, & potentia Magnis; trigesimo fere ætatis suæ Annō, consecratus in Episcopum Connerethensem: postea circa Annum trigessimum sextum ætatis suæ fit Episcopus Ardinachensis, & Primas totius Hyberniæ, dein, quinquenniō transactō in illa Sede Archiepiscopali, constituit pro se Gelasium Virum bonum, & dignum tali honore, ipse verò factus, Dunensis Episcopus: obq; certa quædam negotia Ecclesiastica, conficienda, pergendo Romam, ad Claram Vallem divertit. *inveni* (inquit Sanctus Bernardus de se) *gratiam in oculis ejus, extunc & deinceps, usq; ad obitum Ipsius.* Romæ præsens, ab Innocentio II, Papâ, cum multis lacrymis implorabat, licere sibi vivere & mori in Clara Valle; non autem obtinuit, sed illi commisit vices suas per universam Hyberniam, Legatum illum constituens; confectis negotijs

*Compendiū
vitæ Sancti
Malachie.*

redeundo in Hyberniam, inuifit fecundò Claram
Vallem, alta fufpiria trahens, quòd non liceret
fibi pro fuo defiderio, ibidem remanere. Poft
innumeros labores, pro DEO, in Anglia, Scotia,
Hybernia, exantlatos, multa, Prophetiæ Spiritu,
prædicta, plurimaq; ftipenda prodigia, patrata,
dum fecundò pergit Romam, diuertit tertio ad
Claram Vallem; ibi (verbis utor Sancti Bernar-
di.) Die Solemni Beati Lucae Evangeliftæ, Mi-
ffâ, in Conuentu, fuâ illâ Sanctâ Devotione, ce-
lebratâ, febre correptus, lecto decubuit, . . ju-
bet fe Sacrò Oleò inungi . . ungitur, &
fumptò Viaticò, Fratrum fe Orationibus, &
Fratres commendat DEO. Anno ætatis fuae
quinguefimo quarto, loco & tempore, quo præ-
elegit & prædixit Malachias, Epifcopus; &
Legatus Sanctæ Apoftolicæ Sedis, velut è mani-
bus noftris affumptus ab Angelis, feliciter obdor-
mivit in Domino. . . Parantur Exequiæ, of-
fertur pro eo Sacrificium, consummantur ex more
omnia, cum fuma devotione. Omnibus ritè
peractis, in ipfo Oratorio, Sanctæ DEI Genitri-
cis MARIÆ; in quo fibi bene complacuit Ma-
lachias traditur fepulturæ, Anno ab Incarnati-
one Domini 1148, quarto Nonas Nõvembriæ.

Hucus

Hucusq; in vita Sancti Malachiae, à se conscri-
pta, mellifluus Doctor, Sanctus Bernardus in-
quam, Clarae Vallenſis Cænobii, Primus Abbas,
aliorumq; amplius centum sexaginta Monaste-
riorum Pater, & ob miraculorum multitudinem,
sublimitatem scientiae, zelum Gloriæ Divinae
ardentissimum, suavitatemq; facundiae, toto Orbe
celebratissimus; quem ipse Calvinus lib. 4to In-
stitut: Cap. 7. §. 12. vocat, *Virum Sanctum*. &
alibi, *Pium Scriptorem*. O quàm multiplex
Fidei Catholicae Romanae Veritas brevi illâ hi-
storicâ narratione, Divi Bernardi Viri Sancti, &
Pii Scriptoris, comprobatur! scilicet; Romanum
Pontificem, non esse Antichristum, sed Summum
Ecclesiae Pontificem: Monasticam vitam DEO
placere! Missam esse Sacrificium. Laudabile
item esse, Sacram Eucharistiam, per modum Vi-
atici, à periculose infirmis, summi, nec non ex-
tremam Unctionem.

*Exinde mul-
ti Articuli fi-
dei nostrae
firmantur.*

Praemitto 3tio. Divus Bernardus, Vitam
Sancti Malachiae, primus exacte & fuse conscri-
psit, impulsus ad id (ut ipsemet refert) tum in-
tensis precibus Congani Abbatis in Hybernia,
tum plurimorū aliorum, qui fere, semper conver-
sabantur cum Sancto Malachia, & quæ de hoc

*S. Bernardus
vitam Divi
Malachiae
conscripsit.*

San-

*Eidem ami-
cissimus.*

Sancto Episcopo, certissime comperta illis erant,
scribenda ei intimant; tum præsertim, quia
cum Sancto Malachia, arctissimam contraxerat
amicitiam. Me (inquit ipsemet, in Præfatione
in vitam hujus Sancti) inter speciales amicos,
Sanctus ille habebat & eo loci, ut nulli in hac
parte gloriæ secundum fuisse me credam. Nec
mercede vacat mihi familiaritas Sanctitatis;
Primitias jam accepi; in extremis positus erat
= = accurri ego, ut Benedictio morituri, super
me veniret; at ille, cum jam membra alia movere
non posset, fortis ad dandam Benedictionem, ele-
vatis Sanctis manibus super Caput meum, Bene-
dixit mihi, & Benedictionem hereditate possi-
deo; & quomodo ego illum silere queam? Ex-
tant etiam Divi Bernardi ad eundem Sanctum
Epist. 315. 316. & 317. nec non sermo in Ejusdem
Festivitate.

His præmissis.

Censeo imo. Si non certò evidens,
saltè certò probabilissimū est, Pro-
phetiam hanc, de successione illa
Ro-

Romanorum Pontificum, erroneè
adscribi Sancto Malachia: sed ef-
fe commentitiam.

Ratio est. Quia non tantum Divus Bernar-
dus, amicissimus licet Sancto Malachia: *Probatur, 1*
ejusq; vitæ totius accuratissimus Scri- *Prophetiam*
pter (qui omnia majoris momenti concernentia *illam non esse*
huac Sanctum ab ejus intimis Sociis communi- *S. Malachia.*
cata sibi, habebat, ut dictum supra) sed etiam nul-
lus omnino Scriptorum (in tanta copia Histori-
corum, Auctorum, quorum scripta in magna co-
pia habentur, ab Anno 1148. de Actis & succes-
sione Summorum Pontificum.) Hujus Prophe-
tiae ante Urbani VII Pontificatum, per Annos
supra 440, ad Annum scilicet Christi, 1595.
unquam meminit, etiam sub hoc, multum de Pro-
babilitate, diminuente Terminò. Fertur, Pri-
mus Arnoldus Vion, modicæ Auctoritatis & Fi-
dei Scriptor, post quatuor & ultra, ab obitu San-
cti Malachia:, elapsa sæcula, nullius locupletis,
vel etiam idonei Auctoris testimoniò subnixus,
adducit illam Prophetiam, nec profert, unde eam
habe-

habeat? ex quo Manuscripto sit desumpta? An ex manuscripto S. Malachiæ, aut alicujus alterius scriptoris? quàm antiquo? ubi, in qua Bibliotheca inveniendò? qua fide transcripto? sed tantummodò dicit; *Fertur.* adeoq; solum, ex plurium incerto rumore, id se desumpsisse, fatetur. Meritò hic locum habet, celebre, ac veritati consonum, illud Eminentissimi Baronii Effatum: *Quod à recentiore Auctore, de rebus antiquis, sine alicujus vetustioris Auctoritate, profertur, contemnitur.* Altumq; tot sæculorum in prædictis circumstantiis silentium, vocali intonat sonò; Prædictionem illam esse fictitiam.

Sanctus Hieronymus, (quem Ecclesia Orthodoxa veneratur, inter quatuor summos, tam in Doctrina, quàm in Eloquio Magistros) Periodos Pauli & Theclæ, & totam baptisati Leonis fabulam, inter Apocryphas Scripturas computat, ex eo, primariò, quòd nullam horum mentionem fecerit Sanctus Lucas. *Quale enim*) inquit ille in lib. de script. Eccles.) *est, ut individuus comes Apostoli, inter ceteras ejus res, hoc solum ignoraverit? Quidni etiam inter Apocrypha computari debet, dicta Prophetia. Quale enim*
est,

est, ut inter Sancti Malachiae Prophetias varias recensitas, illam solum, tam celebrem ignoraverint, individui comitis sui, Sancti Episcopi, vel eam non intimaverint Divo Bernardo, vel hic Sanctus intimatam sibi, absolute reticuerit, tum in vita ejus, à se conscriptam, & in sermone de ejusdem Festivitate; Tum in Libris quinque, de Consideratione ad Eugenium primum, qui tamen in illa Prophetia tertius est Ordine, describiturque; *Ex magnitudine montis.* Tum in quibuscunque aliis scriptis suis, imò nec ullus alius ex Antiquioribus.

Confirmatur Censura Nostra. Tum ex dictis infra in hac Quaestione, Tum quia ante aliquot Annos ex Italia, à Viro magnae Eruditionis variarumque Nationum Europæarum sensu, hac in Quaestione, peritissimò, ad me scripta sunt, hæc formalia: *Eruditi Viri, tum in Italia, tum Germania, Hispania, Gallia, valde dubitant esse verè Prophetiam Sancti Malachiae circa successionem Pontificum, quæ dicto Sancto attribui solet: unde non sunt solliciti de explicatione, suppositæ Prophetiae.* Explicationes enim, quas, aliqui otiosi, afferunt; aliae, risum movent; aliae contemptum. Nec non sat multi (in suis

libris impressis) Nobilissimi in Italia, Belgio, Gallia, Neo-Historici, inter quos sunt: Franciscus Carriere, Minorita Convent: D. Theol: P. Papebrochius, P. Menestrier, Prædictionem illam (forte non immeritò) appellant, rem futilem & ab incerto confictam Vaticinatorem, & nullius debere esse momenti apud cordatos & probati ingenii atq; Auctoritatis Viros.

Censeo 2do. Prophetiam illam ab Arnolfo Vion adductam, & per R.P.F. Alphonsum Ciaconis explicatam, esse erroneam.

*Prophetia illa
esse erroneam,
demonstratur.*

Probatur id ipsum multipliciter. imò. Quia in illo schemate ponitur immediate post Adrianum IV, Victor IV: post Victorē, Calistus III; dein Paschalis III, demum Alexander III; cum tamen Adriano IV immediate successerit, Alexander III, verus Papa, legitime, priusq; etiam tempore electus fuerit, quàm Octavianus, Sanctæ Cæcilie Cardinalis, qui se dice-

bat Victorem Quantum, fuitq; Antipapa. Vi-
ctori huic Antipapæ, successit Anno 1164 Gvi-
do, Cardinalis Cremensis, dictus, Paschalis III,
etiam Antipapa, non verò Calistus III: modò
primum post obitum hujus Gvidonis, seu Pa-
schalis III, à nonnullis Schismaticis, quidam
Joannes, Abbas Strumensis, electus Anno 1170,
qui se dicebat Calistum III.

Secundo. Quia in illa prædictione, suc-
cessionis Pontificum, veris summis Episcopis,
à Spiritu Sancto electis, æqualiter, & promiscue
immiscuntur, illegitime electi, Schismatici, ab Ec-
clesia anathematizati, octo Antipapæ. Imò hâc
inisculentiâ, videtur aliquo modo insinuari illos
etiam, veros fuisse, summos Pontifices. Cum non-
nisi duo ex illis octo in illa Prophetia designen-
tur esse Schismatici. scilicet ubi dicitur. *Cer-
vus Schismaticus.* Anno 1328. item ubi habe-
tur *Schisma Barcinonicum.* Anno 1424. asse-
rere autem etiam alios sex Antipapas, veros fuisse
Pastores summos Ecclesiæ Catholicæ, est Hæ-
resis.

Omitto, quòd in illa prædictione præter-
mittatur *Vicedominus*, post electionem suam ipsa

die defunctus, qui non videtur omittendus, fuit
 Minorita & Archiepiscopus Aqueusis, electus
 post mortem Adriani V.

Tertio. Quia alter ævo suo Augustinus, eximius Doctor Franciscus Suarez in 3. p. Divi Thomæ, Disput: 53 Sect. 4. doctissime & solide probat ex scriptura Sacra, & ex Sanctis Patribus, ut Augustino, Cyrillo Jerosolimitano, Chrysostomo, Beda; à nemine posse affirmari, non solum quò die, aut Annò, sed etiam quonam determinatò tempore, sit futurum Judicium extremum: Objectionesq; in contra, clare dissolvit: Quod idem præstant, & alii gravissimi Theologi. Supposita verò certitudine illius Prophetiæ, faciliè sciretur tempus Judicii extremi, Mundiq; futura duratio.

Confirmatur utraq; Censura nostra.

Primo. Quia non tantum ullus, hucusq; repertus est, qui ausus esset comprobare solide Prophetiam illam, vere esse Sancti Malachiæ; sed nec ullus, ex primæ Magnitudinis,
 Scri-

Scriptoribus, eam, pronuntiavit, absolute esse veram. Unde tantummodo, ab aliquibus referri solet cum addito: *ut exstat, apud Arnoldum Vion.* Doctissimus item Cornelius à Lapide, plurimis, Sapientiâ & eruditione, plenis Voluminibus, in Sacram Scripturam editis, de Ecclesia, optime meritis, mentionem faciens hujus Prophetiæ, in Cap. 20. Apoc. ait: *Si hæc Prophetia vera est?*

Quin nec ipse R.P.F. Alphonsus Ciacconis (qui teste Vione, illius Prophetiæ primum Interpretem egit, à Cælestino Secundo, ad Urbanum VII inclusive) potuit suo Patruo, ejusdem quidem Nominis & Ordinis, ast longe eminentioris Scientiæ, ac Eruditionis, persuadere, ut in præclaro suo Volumine, de Vitis Summorum Pontificum, & Cardinalium, vel mentionem aliquam, dictæ Prophetiæ faceret; cum tamen Volumen illud, Romæ ediderit, Anno 1661. sex Annis post impressum Lignum Vitæ, & decem Annis, post obitum Urbani VII, qui ultimus explicatur in illa Pseudoprophetia, ab Alphonso.

Secundo. Quia sæpe, præsertim verò ab
Urba.

Urbano VII, numerando, tam ænigmaticæ sunt, descriptiones Pontificum sequentium, ut, explicatio illarum commoda, haberi non possit. imò (it prudenter eruditissimus Pater Papebrochius notat cum pluribus) si quis de secuturis Pontificibus, experimenti causâ, velit penes se comminisci aliquid, excogitaturus ea sit, quæ multò commodius valeant electis quandoq; applicari, quàm applicari possint ea, quæ habentur de Urbani VII Successoribus, usq; modò: tantâ opus est ad id violentiâ, ut curiosius examinanti patebit. Unde conjicitur, Auctorem hujus totius Prophetiæ, fuisse aliquem, qui vixit non longè ante tempora Urbani VII.

*Prævalida
confirmatio
dictorum &
dicendorum.*

Veritatem Censuræ nostræ. De prædicta Prophetia nec non de aliis quatuor succedentibus Prædictionibus (quæ infra Cap. 2, 3. 4. 5. continentur) confirmat ac notabile illi pondus addit Romana ex Urbe petitum Argumentum. Nam priusquam prælo Typico subjiceretur præsens Lucubratio, illius materiam (ita volente Admodum R.P. nostro Generali Præposito Universæ Societatis) in breve compendium redegei, atq; eidem Romam submisi, ut nempe ejusdem oculis

culis ac judicio veluti ad unum intuitum tota
 res quæ hic tractatur, simul pateret, antequam lu-
 cem aspiceret. Qui porrectam sibi Epitomen
 Libri, Reverendis Patribus Revisoribus Ro-
 manis, Viris summæ eruditionis & limatissimi
 judicii cum comisisset revidendam, ab iisdem, in
 scripto, hujusmodi accepit sententiam. *Compen-
 dium libri, cui titulus: Censura Prophetiarum
 de Romanis Pontificibus. Attentè ex Man-
 dato Paternitatis Vestræ perlegimus, & nihil
 nobis videtur habere, quod sit contra Fidem, aut
 bonos mores: imò studium illud, quo Author co-
 natur evellere popularem illam & nullo idoneo
 fundamento nixam credulitatem circa Propheti-
 as, quæ circumferuntur, non parum facit ad veram
 Fidem tuendam. Idem Argumentum ab aliis,
 sed optimè pertractatum Gallicè habemus à Patre
 Claudio Menestrier Societatis nostræ, cum omni-
 um eruditorum & prudentum Virorum plausu.
 Paternitatem Vestram humillimè veneramur, &
 Sanctissimis Sacrificiis nos impense commendamus.*

Humillimi in Christo Servi.

Edvardus de Vitry.

Jacobus Ghezzius.

Ex Collegio Romano, 6ta April: 1724.

Admo.

Admodum Reverendus Pater Noster Româ
misit mihi scripti illius Copiam, eamque re-
cepi 30 Maij. Anno præsentis 1724.

Fateor me non legisse unquam Patris Mene-
strier librum: sed in libro Responsionum Pa-
tris Papebrochii ad exhibitionem errorum ad
Articulum 2. §. 13. legi hæc. *Rerum Antiqua-
rum indagator Solertissimus P. Claudius Mene-
strier Societatis IESU, natione Gallus, nuper
peculiari librò dictæ Pseudoprophetiæ inanita-
tem explosit, cui hactenus à nemine contradicitur.*

*P. Menestri-
er & Patris
Papebrochii
sensus de il-
la Prædicti-
one.*

Necq; dicas. Utiq; ipsemet Pater Papebrochi-
us dedicando Clementi IX Tomum 1. Martii,
editum Antverpiæ, Anno 1668. Clementis IX
electionem asserit, prænominatam ex Malachiæ
Vaticiniis: in illa enim ejus Oratione dedica-
oria leguntur hæc. *Paucis antequam ad Von-
tificatum eligerêre diebus ex ipsis literis, qui-
bus Dominus Rospigliosius scribitur, anagramma
simul, & omnia quidam eruit, eis, quæ sub
Malachiæ Nomine circumferuntur, Vaticiniis*

*congruum, seq̃ credidit purpuratorum Patrum,
Senatui posse personam tuam, ad vicarias Chri-
sti Vices gerendas. vel ut digitò indicare ac scri-
bere, SIGNO IPSI SIDUS OLORUM.*

*Ad hanc Objectionem Respondet ipsemet
Pater Papebrochius, citatò superius librò, §. 13.
Applaudebam Auctori Anagrammatis bono
cum omine inde tracti, cui ipsemet applauserat
Pontifex; non tamen aut hic, aut ego propterea
credidimus, ea, quæ sub nomine Malachiae cir-
cumferuntur Vaticinia, aut Divina esse, aut sal-
tem Sancti Episcopi Malachiae. = = Esto autem
putassem cum vulgo, & Sancti Malachiae esse &
divinitus accepta Vaticinia fuisse, an turpe est,
studendo proficere, & vulgò relictò, Sapientiori-
bus tandem adharere?*

*Ex dictis habetur primò. Minus rectè eos
facere, qui veritatem certissimam Fidei Catho-
licæ, in Libris etiam impressis probare nitun-
tur illâ Pseudoprophetiâ; vel eam in Concioni-
bus, multum deprædicant.*

*Adversus binâ,
notatu digna,
& perutilis.*

C

Secundo

2^d Habetur. Expediē, ut Pseudoprophetia ab Orthodoxis, præter dicta, rejiciatur ex eo etiam. Quia juxta eam, à moderno summo Pontifice, **BENEDICTO XIII**, ad ultimum inclusive, nominaturq̃, Petrus secundus (qui dicitur gubernaturus Ecclesiam, in tribulationibus, quibus transactis, Civitas Septicollis, nempe Urbs ROMA, diruenda: Judiciumq̃ extremum futurum.) solum restat Pontifices viginti duo, & fortè inter illos, aliqui Antipapæ; tot verò numero Pontifices, nempe viginti duo antecedentes, continuatâ serie ascendente, à Benedicto XIII (qui Pontifex Maximus creatus die 29 Maji, Año 1724, felicissimè Ecclesiam Sanctam nunc regit: Utinam & diutissimè!) ad Paulum IV, solum insimul sumpti, vixerunt ferè Annis 160, quare restarent solum circiter Anni 160 à Benedicto XIII ad extremum judicium. Periculosum autem est, ne transactis illis Annis 160, nec comparente judiciò extremò, imò aliis succedentibus de novo Pontificibus, illudant & insultent, infideles, & Hæretici, Catholicis, quòd fidem habuerint Prophetiæ, quæ ipso rerum eventu convicta est palpabiliter falsitatis & erroris.

VATICINIVM

Quod Nomine Sancti Malachiae
Episcopi circumfertur.

Prophetia.	Nomen Pōtificis.	Explicatio Prophetiae.
Ex Castro Tiberis.	CÆLSETIN⁹ II.	Oriundus Typherno, Castello Umbriae in Italia.
Inimicus expulsus.	LUCIUS II.	Familiā Cacciani- micā.
Ex Magnitudine montis.	EUGENTIUS III.	Ex Oppido Montis Magni.
Abbas Suburbano	ANASTASI⁹ IV.	Ex Abbate Sancti Ruffi, Familiā Sa- burnā.
De Rure Albo.	ADRIANUS IV.	Rurali Familiā ex Oppido Sancti Al- bani.
Ex tetro carcere.	VICTOR IV.	Cardinalis Sancti Anno Christi Nicolai in Carcere 1159. Tulliano. Antipapa.

Car.

Anno 1164.

Antipapa.

Anno 1170

Antipapa.

Via Trans Tiberim.	CALISTUS III.	Cardinalis S. M. trans Tyberim.
De Pannonia Tu- sciae.	PASCHALIS III.	Ungarus Cardinalis Tusculanus.
Ex anseri custode.	ALEXANDER III.	Familia Paparona.
Lux in Ostio.	LUCIUS III.	Cardinalis Ostien- sis.
Sus in Cribro.	URBANUS III.	Cribellus, cujus in- signia Sus.
Ensis Laurentii.	GREGOR. VIII.	Cujus, Insignia en- ses, Cardinalis S. Laurentii.
De Schola exiet.	CLEMENS III.	Domo Scholari.
De rure Bovenfi.	CAELESTIN ⁹ III.	Familia Bovenfi.
Comes signatus.	INNOCENTIUS III.	Comes Signia.
Canonic ⁹ de latere	HONORIUS III.	Canonicus Latera- ni.
Avis Ostiensis.	GREGORI ⁹ IX.	Insignia Aquila, Car- dinal: Ostiensis.
Leo Sabinus.	CAELESTIN ⁹ IV.	Cuius Insignia Leo, Cardinalis Sabinus.
Comes Laurenti ⁹ .	INNOCENTIUS IV.	Comes Fliscus. Car- dinalis Sancti Lau- rentii.

Signum Ostiense	ALEXANDER IV.	Comes Signiæ, Cardinal: Ostiensis.
Hierusalem Campaniæ.	URBANUS IV.	Campanus, Patriarcha Ierosolimitanus.
Draco depressus.	CLEMENS IV.	Cujus insignia Aquila, Draconem unguibus premeus.
Angvinis Vir.	GREGORI9 X.	Vice Comes, insignia Angvis.
Concionator Gallus.	INNOCENTIUS V.	Gallus, Ordinis Prædicatorum.
Bonus Comes.	ADRIANUS V.	Otobonus, Comes Flicus.
Piscator Tuscus.	JOANNES XXI.	Petrus Cardinalis Tusculanus.
Rosa composita.	NICOLAUS III.	Dictus compositus, Familiâ Ursinâ, cujus Insignia, Rosa.
Ex telonio liliacei Martini.	MARTINUS IV.	Cujus Insignia, Lilia Thesaurarius S. Martini Turonensis
Ex Rosa Leonina.	HONORIUS IV.	Sabellus, cujus Insignia, Rosa, à Leonibus

Vice Comes
11

Picus inter escas.	NICOLAUS IV.	nibus gestata, Picenus, Patria E- sculanus.
Ex cremo cellus.	CÆLESTIN⁹ V.	Ex Eremita Ponti- fex.
Ex undarum bene- dictione.	BONIFACI⁹ VIII.	Benedictus Cajeta- nus, cujus Insignia, Unde.
Concionator Pa- tercus.	BENEDICT⁹ XI.	Nicolaus, ex Ordine Prædicatorum.
De fossis Aquita- nicis.	CLEMENS V.	Aquitanus, cujus Insignia, Fosse.
De sutore Officio.	JOANNES XXII.	Familia Offici, sutoris Filius.
Corvus Schisma- ticus.	NICOLAUS V.	Torbarius, Antipa- pa.
Frigidus Abbas.	BENEDICT⁹ XII.	Abbas fontis fri- gidi.
De Rosa Atreba- tensi.	CLEMENS VI.	Atrebatensis, ejus insigne, Rosæ.
De Montibus Pam- machii.	INNOCENT: VI.	Cardinalis, tituli Pammachii, cujus Insignia, sex montes. Gal.

Anno 1328
Antipapa.

Gall9 ViceComes	URBANUS V.	Gallus, ad ViceComites Mediolanenses Nuntius &c.	
Novus de Virgine forti.	GREGORI9 XI.	Dictus Petrus, Comes Bellefortis: Cardinalis, tituli Sancte Maria nob.	
De Cruce Apostolicâ.	CLEMENS VII.	De luna, Cardin. SS. XII Apostolorum, cujus Insignia, Crux.	Anno 1378 Antipapa.
Luna Cosmedina.	BENEDICTUS XIII.	Petrus de Luna Aragonius, Diaconus Cardinalis B. M. V. in Comedin, cujus Insigne, Luna.	Anno 1393 Antipapa.
Schisma Barchinonum.	CLEMENS VIII.	Antipapa. Canonico Barchinonensis.	Anno 1424 Antipapa.
De Inferno prægnanti.	URBANUS VI.	Pregnans, natus in loco, qui inferno dicitur.	
Cubus de mixtione	BONIFACI9 IX.	Thomacellus, cujus Insignia, Cubi.	

De meliore fidere.	INNOCENTIUS VII.	Dictus Cosmatius de Melioratis, cuius Insignia, Sidus.
Nauta de ponte nigro.	GREGORIUS XII.	Venetus, Praeses Ecclesiae Nigropontanae
Flagellum Solis.	ALEXANDER V.	Archiepiscopus Mediolani, S. Ambrosii; illius Insignia, Sol, ut in nummis Antiquis videre est cum flagello.
Cervus Sirevæ.	JOANNES XXIII.	Cardinalis Eustachii, cum cerbo, Bononiae Legatus, Neapolitanus.
Corona veli aurei.	MARTINUS V.	Columna, cuius Insignia, Columna cum Corona: Cardinalis Sancti Georgii ad Velum aureum.
Lupa Cælestina.	EUGENIUS IV.	Canonicus Cælestinus, Episcopus Severensis.

Amator Crucis.	FELIX V.	Dux Sabaudia, A- madeus, cujus Insi- gnia, Crux.	Anno 1439. Antipapa.
De modicitate Lunæ.	NICOLAUS V.	Lunensis, humili ge- nere.	
Bos pascens.	CALISTUS III.	Insignia, Bos pa- scens.	
De Capra, & Al- bergo.	PIUS II.	Secretarius Cardi- nalem, Capranici & Albergati.	
De Cervo & Le- one.	PAULUS II.	Præses Ecclesiæ Ce- ruensis, Cardinal: S. Marci, qui Leo dicitur.	
Piscator Minoritæ	SIXTUS IV.	Piscatoris Filius, Minorita.	
Præcursor Siciliae.	INNOCENTIUS VIII.	Joan: Baptista; Au- licus Regis Siciliae.	
Bos Albanus in portu.	ALEXANDER VI.	Cujus Insignia, Bos, Cardinal: Albanus & Portuensis.	
De parvo homine.	PIUS III.	Piccolhomineus.	
Fructus Jovis ju- vabit.	JULIUS II.	Insignia, Quercus,	

De Craticula Po- litiana.	LEO X.	<i>Arbor Iovis. Laurentii Medices Filius, Politiani Di- scipulus.</i>
Leo Florentinus.	ADRIANUS VI.	<i>Florentii Filius, In- signia, Leo.</i>
Flos pilci ægri.	CLEMENS VII.	<i>Medices Florenti- us, cuius Insignia, boli & lilia.</i>
Hyacinthus Medi- corum.	PAULUS III.	<i>Farnesius, Insigne, lilia cerulea Cardin- SS. Cosmæ & Da- miani, Medicorum.</i>
De Corona Mon- tana.	JULIUS III.	<i>Antea dictus, Ioan- Maria de monte.</i>
Frumentum floccidum.	MARCELLUS II.	<i>Cujus Insignia fru- mentum floccidum; brevis Pontificatu.</i>
De Fide Petri.	PAULUS IV.	<i>Antea Petrus Ca- rafa.</i>
Æsculapii pharma- cum.	PIUS IV.	<i>Ioannes Angelus Medices.</i>
Angelus nemoro- sus.	PIUS V.	<i>Ordinis Predicato- rum</i>

Medium corpus pilarum.	GREGORI ⁹ XIII.	rum, Michael, ex Oppido Boschi. Cujus insigne medic us Draco, gestans Cardin: pilas, Pii IV. à quo creatus est Cardinalis.
Axis in medicta- te signi.	SIXTUS. V.	Qui axem in medio Leonis pro insigni habet.
De rore Cælesti.	URBANUS VII.	Archiepiscopus Ros- sanensis in Calabria, ubi manna legitur.
Ex Antiquitate Urbis.	GREGORI ⁹ XIV.	Utroq; Farente, an- tiquissima Familiæ; ipse Antiquitatum Urbis restaurator.
Pia civitas in bello	INNOCENTIUS IX.	Nemo hucusq; expli- cavit.
Cruce Romulea.	CLEMENS VIII.	Cujus insigne, trabs argentea; tribus se- gmentis interstin- cta, ad modum Cru- cis

Undosus Vir.
Gens perversa.

LEO XI.
PAULUS V.

cis, Pontifici Ros-
mani.

Paralyti obnoxius.
Cujus tempore gens
perversa Bohemo-
rum hereticâ labe,
infecta contra Reli-
gionē Catholicam, &
Ecclesiæ columnā, do-
mū Austriacā, insur-
gens, totam Rempu-
blicam Christianam
turbavit.

In tribulatione pa-
cis.

GREGORIſ XV

Sub quo Imperium
maximē turbatum,
nunquam hucusq̃ re-
spiravit.

Lilium & Rosa.

URBANUS VIII

Florentinus, cui Ur-
bi, lilium, pro insi-
gni, ipsæ Rosæ ami-
cissimæ apiculæ, vel
alluditur ad Urba-
num IV, cujus insi-
gnia

Jucunditas Crucis.

INNOCENTIUS X.

guia, Liliū, &
Rosa.

Cujus Insignia, co-
lumba, Suavem pacis
oliuam gestans. Ele-
ctus in Festo San-
ctæ Crucis.

Montium Custos.

ALEXANDER VII.

Cujus Insignia, Mon-
tes, quibus Sidus
Cæleste, velut oculus
& Custos superemi-
net. An quod electus
in Festo SS. Ange-
lorum Custodum.

Sidus Oloris.

CLEMENS .IX.

Antea dictus, Rospi-
lios, inde mutata li-
tera p. in d. fecit qui-
dam Anagramma:
Sidus Oloris; vel
quia dicitur natus,
esse illò Annò, quo
nova Stella, seu Si-
dus apparuit, in Cæ-
lesti

De flumine magno CLEMENS X.

Bellua insatiabilis. INNOCENT: XI.

lesti signo.

Quia natus, exun-
dante tunc, nimum
Tyberi.

Quia pro Stemmata,
habuit Leones, &
Aquilas, rapacia a-
nimalia; vel quia,
insatiabile desideri-
um habuit, trium-
phandi de hostibus,
Nominis Christiani.
Vel quia (ut quidam
ingeniose, sed non soli-
de censuit) utebatur
ad maiora consilia,
Cardinali Cibo; e-
jusq; consilia sequi
solitus; hinc quidam
scripsit; Bellua Pon-
tificis cur insatiabi-
lis audit? Nimirum

assi.

*assidue, vescitur illa
Cibô.*

Pœnitētia glorios. ALEXANDER VIII

*Antea fuit summus
Pœnitentiarius, &
Innocentio XI ago-
nizanti, contulit
absolutionem Sacra-
mentalem.*

Rastrum in Porta. INNOCENT: XII

Flores circumdati. CLEMENS XI.

De Bona Religione. INNOCENT: XIII

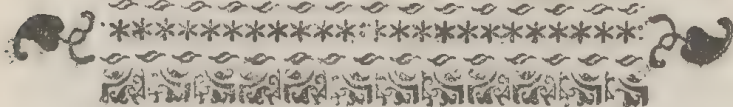
Sequun-

Sequuntur Prophetica, ejusdem, (ut fertur,) Sancti Malachiæ, secuturorum Pontificum Symbola.

1. Miles in bello.	12. Lumen in Cælo.
2. Columna excelsa.	13. Ignis ardens.
3. Animal rurale.	4. Religio depulata.
4. Rosa Umbriæ.	15. Fides intrepida.
5. Ursus velox.	16. Pastor Angelic9.
6. Peregrin9 Apostolicus.	17. Pastor & nauta.
7. Aquila rapax.	18. Flos florum.
8. Canis & Coluber.	19. De medietate Lunæ.
9. Vir Religiosus.	20. De labore Solis.
10. De balneis Etruriæ.	21. Gloria Olivæ.
11. Crux de Cruce.	

In persecutione extrema Sanctæ Romanæ Ecclesiæ, Sedebit Petrus II. Roman9, qui pascet Oves in multis tribulationibus, quibus transactis Civitas Septicollis diruetur, & Judex tremend9 judicabit populū suum.

Hucusq; Prophetia (ut dicitur) S. Malachiæ, de Romanis Pontificibus. CUE.

QUÆSTIO II.

Quam Fidem meretur Prophetia,
quæ circumfertur nomine Joâchi-
mi, Abbatis, de futuris Romanis
Pontificibus?

Ioachimus Abbas Florentis Monasterii, Or-
dinis S. Benedicti, ex Calabria oriundus: flo-
ruit circa Annum 1190, Obiit Annô 1202.
Is in Calabria, in sui quondam Ordinis Mona-
steriis, nunc Cisterciensium, antea Florentium,
colitur ut Sanctus, aut Beatus, atq; miraculis,
quæ prolixè leguntur, clarus.

Quamvis verò ab Innocentio III Cap. *Da-
mnamus de Summa Trinitate & Fide Catholica.*
Salvo honore Personæ, improbentur, quæ scri-
pserat in libro à se edito de Unitate SS. Tri-
E nita.

nitatis contra Petrum Lombardum, Sententiarum Magistrum, Episcopum pro tunc Parisiensem (quanquam nonnulli eruditi, inter quos & P. Raynaudus, in *Hypotheca sua contra istum calumniam*. Tomo 12mo Oberum, folio 150, censet illum librū ab opus Adversariis fuisse antè depravatum) tamen concedendum est, quòd Vir ætate sua eruditissimus, & admodum pius, nec non Spiritu Prophetico donatus, in plerisque, fuerit; ut testatur S. Antoninus l. p. Chronici lib: 14. Cap. 1. & 12. Sixtus Senensis lib: 4. f.æ Bibliothecæ. Gvilielmus Parisiensis in libro de Virtutibus, & alii. Nec id ipsum dissitetur doctissimus Lezana, ad Annum 1201 num: 2. sed approbat.

Sub nomine hujus Joáchimi, ex variis manuscriptis, sæpius per Imagines Symbolicas, subiecta&q; lemnata, impressa est Prophetia, de futuris quindecim Romanis Pontificibus, à Nicolao III, qui electus fuit Anno, 1288, usq; ad Urbanum VI, Anno 1328, ordinatum. Prophetia hæc, quamnam Fidem, mereatur? Aliorum sit

Quæ sub nomine ejus circūfertur Prophetia de Pontificibus, esse comētitia probatur.

lit iudicium. (inquit Bellarminus in libro de script: Eccles.) & addit ibidem. *Illud mirum est, quòd cùm ea Vaticinia, ad solos quindecim Pontifices pertineant, tamen curiositas hominum, ad nostra usq; tempora, extendere illa conatur.*

Insignis Eruditionis, Pater Papebrochius, in suis Aversionibus ad Catalogum Pontificum, dicit: *Futo sub Sancti illius Abbatis nomine, plurima circumferri sceleritia, in quibus nihil dubitem, etiam numerare illas quindecim Profegitiones, à Nicolao III, ad Urbanum VI. quæ deinde sequuntur, quindecim alia ejusmodi Schemata, usq; ad Innocentium VIII, similis rursus farinae sunt; eiq; sub quo fuerunt adinventæ, non parum blandiuntur.*

Hæc Pater Papebrochius; cujus Censura, à vero non videtur deviare. Tum quia in omnibus, Joáchimi scriptis impressis, quæ habentur, nullum est ejusmodi signum Prophetiæ. Scripsit autem Concordiam Testamenti Veteris, & Novi, item in Isaiam, Jeremiam, & Sancti Joannis Apocalypsim, quam ut illustraret suis

Commentariis, trium Summorum Pontificum, scilicet Lucii III, Urbani III, & Clementis III, Auctoritate, & exhortationibus, fuit compulsus. Tum quia Urbanus V, qui est electus Anno 1362, primus adinvenit & usus esse legitur Tiarâ, quæ triplici Coronâ, est adornata. In illa autem Prophetia, Pontifices omnes in suis Symbolicis Imaginibus, Fictitius Joâchimus, triplici coronamentô ornavit, etiam duodecem illos, qui Urbanum V. præcesserunt. Exemplaria quædam, non improbabili-ter referunt, fuisse Auctorem illius Pseudoprophetiæ, quendam Anselmum Episcopum Marsicanum, qui adhæserat Clementi Antipapæ, adversus Urbanum VI, electo-

QUÆSTIO III.

Quid censendum de Prophetia, asserente, nullum ex Successoribus Sancti Petri in Cathedra Romana, æquaturum, multò minùs excessurum.

surum, in hoc Pontificio munere, Annos, quibus Princeps Apostolorum, egit Romæ Pontificem ?

Censo Prophetiam illam, non debere censi, esse infallibilis Veritatis. Ita Rodericus Zamorensis, (fuit is Referendarius Pauli II) libro 2do. Speculi vitæ humanæ; Thomas Ravennas lib. de vita hominis. Henricus Spondanus, Episcopus Appamiarum. P. Theophilus Raynaudus, Tom. 13. in lib. cui titulus: *Vitæ ac Mortis humanæ terminalia*, & alii plures, graves Scriptores, contra nonnullos, quibus favere videntur, Sanctus Petrus Damiani, Epist. 17. ad Alexandrum II; Sanctus Bernardus Epist. 237. ad Eugenium III. Sanctus etiam Antoninus Archiepiscopus Florentinus, videtur stare pro illa manutenendâ Prophetiâ. Nam in suo Chronico, 3tia parte, lib. 22. Cap. 7. mihi foliô 486 ait. *Benedictus Apostaticus (Petrus de Luna) relictus*

Prophetia dicta, favent Auctores graves.

lictus ab omnibus, in Insulam Paniscola, cum paucis se contulit, ubi manens in sua pertinacia, transiit Annos Petri; nec mirum, quia non in Sede Petri. Imò noster P. Cornelius à Lapide in suo Commentario in Cap. 19. ver. 9. Ezechielis Prophetæ, Prophetiam dictam omnino veram esse asserit.

Sed Censuræ nostræ Ratio est.

*Tamē non est
infalibilis.
Ut probatur
multifariè.*

Quia de Veritate dictæ Prophetiæ non constat ex ullo gravi fundamento. Ex quo enim? patet quia in ipsum sufficenter ex Notato 1mo, 2do, & 3tio, infra positis. Licet autem hætenus, nullus Romanorum Pontificum, 25 Annos Pontificiæ Sedis explevit, ut in Romana Sede expleſſe perhibetur S. Petrus; quis tamē certò scit, & unde? neminē deinceps expleturū? quā multa etiā nostris tēporibus, tū alibi, tū in Dominio Moschevitico, Regno Sveciæ &c. evenēre, quæ nunquam antea contigerant, imò forsan nec sperabantur unquam eventuræ?

Ac=

Ad Confirmationem Censuræ nostræ Accedit Primò.

Quia dictæ Prophetiæ adversari videtur u-
 nis & sensus Ecclesiæ. Ex usu enim per-
 antiquo, postea etiam, per Concilii Vasi-
 onensis, peculiare præceptum, stabilitò, oratur in
 Canticis Missæ pro Pontifice, ut DEUS, eum
 custodiat, & protegat. Oratur etiam in Lita-
 niis, ut Dominus conservet eum, & vivificet
 eum &c. Ejusmodi verò petitio longævritatis
 Pontificis, esset illicita, si constaret de vera ius-
 te illius Prophetiæ; præsertim cum Papa ac-
 cederet ad Annum 24, in illa Sede, transactum.

Ad eādē Cōfirmationē Accedit 2dò.

Quia Doctissimi Patris Papebrochii, est Sen-
 tentia probabilis, quam ut probabilem tra-
 dit & probat in suo Conatu Chronico Hi-
 storico, ad Catalogum Pontificum Romanorum,
 Dissertatione 2da, in Actis Sanctorum, Tom: 4to
 Maji, illamq; Sententiā approbant etiam ut proba-
 bilē nonnulli graves Historici, & Theologi. Di-
 vum

*Quis Pontificum
Romanorum
accessit proxime
ad Annos
S. Petri in
Pontificatu?*

-vum Petrum in Romana Cathedra, tantummodo sedisse, Annos 15. Certum autem est, in toto numero, quem hactenus numeramus, 246. Romanorum Antistitem, inclusive ad præsentem Benedictum XIII; post Sanctum Petrum, novemdecem numerari, qui excefferunt etiam in Pontificatu Romano Annos 15, ex ipsisq; sex superârunt & Annum vigesimum; scilicet Sanctus Sylvester, Leo 1mus. Adrianus 1mus. Alexander 3tius. Urbanus 8vus. Clemens 1mus. Et quidem ex his, Adrianus 1mus, omnium diutissime præfuit Ecclesiæ, nam Annis viginti tribus, Mensibus decem, diebus septemdecem.

Sed in contra Objiciet fortè
quispiam.

PRædictæ, Prophetiæ falsitas, potius demonstranda erat, ex eo, quia S. Sylvester 1mus, Pontificem Romanum egit Annis 28, ut notavit in suo Chronico, Sanctus Nicephorus Constantinopolitanus; & Sanctus Leo 1mus, Annis 25, ut scribit Rodericus Zamorensis; Petrus verò de Luna, qui se aliàs Benedictum XIII
nomi-

nominabat ab assumpto titulo Papali, vixit Annis 30. Nam Avenione electus fuit, à quibusdam Schismaticis Cardinalibus in Papam Anno 1394. Obiit verò, Anno 1424. Nonagenariò.

Sed Respondeo. Non rectè Sanctus Nicephorus tribuit Sancto Sylvestro Annos 28, [solum enim in Pontificio Throno, sedit à prima Februarii, Anni 314 ad Annum 335, Annis scilicet 21. Mensibus 11. uno mi nus die. Errat item Zamorrensis, tantummodò enim, Sanctus Leo, sedit Annos 20, Menses 10, dies 28. Vide Baronium. Bellarminum & alios.

Benedictus ille non fuit verus legitimus Papa, sed Antipapa; ideoq; & S. Vincentius Ferrerius, qui prius ejus erat Confessarius, & Magister Sacri Palatii, post Pisanum Concilium eum meritò deseruit, dixitq; quòd ille de Luna, sit Vir pravus & fallax, ac fictus Papa; idemq; etiam fecit & dixit S. Coleta, quæ ei antea etiam adhæserat. Et quamvis illius ingressus, (ut aliqui submurmurant,) fuisset aliquomodo legitimus, tamen in progressu (ut bene advertit

Quot Annis Pontificè Romanū egit S. Sylvester, & S. Leo?

Petrus de Luna non fuit verus Papa: Obiit Nonagenariò

Raynaudus, cum aliis priusquam ad Annum 25, Pontificii muneris pertigisset, verus Papa esse desiit: Concilium enim Constantiense, adactum necessitate tollendi Schismatis, in quo, simul tres, pro Pontificibus se gerebant, Gregorii 12, & Joannis 23^{ti} ultro eam renuntiationem admisit & Benedictum XIII deposuit, cum nullius eorum, Jus esset liquidum, ita, ut non superesset tergiversationi locus. Itaque creavit Martinum V, Anno 1417. Novembris 11ma, à quo tempore Benedicti XIII Pontificatus (qualiscunque prius fuisset) evanuit. Numeratis autem Annis, Sedis ejus, ab ingressu, ad depositionem, solum erunt Anni, viginti tres.

Ad meliorem dictorum intelligentiam, & Eruditionis gratiam.

NOTA Primò.

*Neo-electo
Papa non di-
citur: non
videbis An-
nos Petri.*

Veritati dissonat, quòd noviter electo Romano Pontifici, in die Coronationis suæ, dicatur: *Sanctissime non videbis Annos Petri.* Nullus

ius enim liber Ritualis, nec ipsa hodierna praxis docet, id observatum esse, vel observari, ut etiam mihi nuper scriptum est Româ, à Viro gravissimo, meo olim in Theologia, Cracoviæ, nunquam satis laudato Professore, R. P. Valentino Queck. Dixi. *Viro gravissimo*. Ejus enim non solum mentem, in dissolvendis altiorum Scientiarum nodis, expeditam; verum etiam suavitatem Regiminis in plurimum Collegiorum, Provinciæque totius Polonæ Præsides; altum iudicium in Assistentia Germaniæ, & Polonia & Roma probavit. Non diffiteor tamē olim quandoque à populo multum credulo, acclamatum fuisse Neoelecto Papæ. *Beatissime Pater, Annos Petri non videbis.*

Hoc tamen certum, quod die Coronationis Pontificis, accendatur Cannabis, adiectis verbis; *Sic transit gloria Mundi*. Certum item, quod plurimi Pontifices, exiguum vitæ spatium, in eo Honorum culmine nacti sint. Sic ex antiquis, (ut adnotavit Sapientissimus Raynaudus, & alii) Anterus, Lucius, Sixtus, Eusebius, Anastasius, Bonifacius, Gelasius, vix Annum integrum,

Catalogus eorum, qui brevi tempore vixerunt in Romano Pontificatu.

Sancti Petri Cathedram tenuerunt.

Agapitus primus, & Lucius secundus, Mensibus undecem.

Leo II. Benedictus II, Alexander V, non nisi per Menses 10.

Clemens II, & Bonifacius I. tantum per Menses 9.

Mensibus octo, vixere in Pontificatu, Marcus, eo nomine unicus, & Joannes XIV, ac Joannes XX.

Tantum per Septimestre, Stephanus X.

Stephanus vero IV, & Leo VI, tantum per semestre.

Solummodo quinque Mensibus rexerunt Ecclesiam; Cælestinus II, Innocentius V, & Cælestinus V.

Non nisi quatuor Mensibus, Pontificatum tenuere, Joannes XVI, & XVII.

Innocentius IX, Menses duntaxat duos, egit Pontificem.

Unô Mense durarunt, in Sede Petri, Valentinus, eo nomine unicus, & Leo V, Adrianus V, & Gregorius VIII.

Ne

Ne Mensē quidem continuārent Pontificatū aliqui, nam Leo XI, ad solium Pontificiū, vix ascendit, cū descendit ad sepulchrum, post dies 27.

Pius III, die 26 initi muneris, Obijt.

Damasus II, die 23.

Marcellus II, die 21.

Sisinnius, eō nomine unicus, die 20.

Cælestinus IV, die 17.

Bonifacius VI, die 15.

Urbanus VII, die 7.

Stephanus II, die 4.

Vicedominus, illa ipsa die, qua electus est, vivere in terris desiit.

NOTA Secundò.

Erroneè dicitur, hoc nomen Papa, esse derivatum à pappo carduorum flore, non diu durante, & sic denotari brevitatē vitæ, Summorum Pontificum, nec unquam eos perventuros, ad Annos Petri, in ea Sede. Erroneè inquam, id asseritur. *Ratio est.* Quia olim, Papæ nomen, conveniebat omnibus Clericis, ideoq; minimi

*Nomen Papæ
quibusnam
Personis appropria-
te conveniebat, & nun-
cui?*

nimi Clerici vocabantur, Pisinni Papæ id est, Pulliones & minimi; postea vox illa, ad Solos, & omnes Episcopos restricta fuit; ut innumera exempla, occurrunt. Certè S. Hieronymus, in omnibus Epistolis, ad Sanctum Augustinum, cum appellat Papam; & Clerus Romanus, ad Sanctum Cyprianum scribens. Demum usu receptum est, & Decretò Gregorii VII, Annò 1073, in Concilio Romano, contra Schismaticos, sancitum est, ut solus Pontifex Romanus, Papa diceretur. Idè ipsi servant Græci, ut nomine Papæ, Romanum Pontificem intelligant; vide Baronium in Notis ejus, ad Romanum Martyrologium, 10mâ Januarii; & Raynaudum. Tom 10. cui titulus: CORONA AUREA, ROMANI PONTIFICIS. Porro vox hæc PAPA, juxta aliquos, est nomen complexum, ex duplici Pa, quod monosyllabum in Saliari Carmine usurpatum pro Patre, testatur Festus; quâ ratione idem sonaret, quod Pater Patrum. Remigius Antisiodorensis, cum nonnullis, ab adjectione admirantis, Papæ, ductum volunt, quasi denominaretur, Admirabilis. Alii nomen Papæ, volunt

Quidnam significat hæc dictio Papa?

lunt idem significare, quod Ductorem, aut Custodem; prisco Idiomate apud Italos, unde & Sanctus Petrus Damiani Opusc: 23. cap. 4. agens de Custodia Angelorum, nobis à DEO attributâ, nomen Papas, usurpat pro Custode; Romanus autem Pontifex, est Custos totius Orbis, Sanctæ Ecclesiæ, ut eum vocat, idem Sanctus Serm: 30 Est Custos Fidei; ut dicit Sanctus Chrysologus. Serm: 107 & Custos Sponsæ Domini; teste Sancto Bernardo, Epist. 49. & 161. Victorius, Baronius, Raynaudus, & plures alii, rectissime assunt: Pontificem Romanum, dici Papam, quia est omnium Pater: *Papa* enim Græcè, Patrem significat; imò, & parvuli balbutientes, veluti naturali voce, non aliter Patrem appellant, quàm Papam.

Cur Episcopus Romanus vocatur Papa?

NOTA Tertiò.

Si quærat, Cur Pontifices Romani, ante Annum Sedis ætatum, excedunt è vita; imò cur ordinariè,

brevi

brevis illorum Vitæ terminus, in
illo fastigio?

Ad hoc Quæsitum

R *Espondent Primò Nonnulli.* Id provenire
ex eo, quod sit absolutum antecedens DEI
Decretum de morte omnium Successorum,
Sancti Petri, ante Annum Sedis 25tum: asser-
riq; solent Decreti hujus aliquot Congruentiæ.

*Congruentiæ
varie asserū-
tur ex Autho-
ribus pro bre-
vitate vitæ,
Romani Pon-
tificis,*

Prima desumitur ex Sancto Petro Damia-
ni, ille enim rogatus, ab Alexandro II Papa, (qui
præfuit Ecclesiæ, ab Anno 1061, ad Annum
1073.) Curuemo Pontificum, attigerit Annos
Sancti Petri? inò p'eriq; vix quatuor, aut quin-
quē Annis, Ecclesiæ Præsideant? Respondet
Epist: 17. ad eundem, sic: *Videtur nobis, quia
id circo, hoc judicii Cælestis ordo disposuit, ut hu-
mano Generi, metum mortis incutiat: quatenus
dum præcipuus hominum tam angusti temporis
compendiò, moritur, tremefactus quisq;, ad præ-
stolandam sui obitus custodiam, provocetur; &
arbor humani Generis, dum cacumen, & verti-*

cem

cem suum, tam facile corruisse considerat, fluctu concussa formidinis, in suis undiq; ramusculis, contremiscat.

Secunda Congruentia. Ut ita doceatur Neoelectus Summus Pontifex, quàm sit caducus Summus ille gradus honoris, moveaturq; ad temporalis Vitæ gloriam despiciendam. ut loquitur ibi Sanctus Damiani: quod idem innuere videtur Divus Bernardus in sua Epist. 237. ad Eugenium III, Papam: olim suum Alumnus.

Tertia Congruentia. Afferri solet & hæc, ut Pontifices, qui Christi sunt Vicarii in terris, cunq; imitari tenentur in vivendi modo, imitentur etiam in brevitate Vitæ. Non absimiles ferè congruentias affert locò suprâ citatò, noster Cornelius à Lapide, dum dicit, id fieri sive ex eo, ut sicut S. Petrus dignitate & meritis, ita & annis reliquos omnes sequaces & posteros suos superet. Sive ut Pontifices in tanto fastigio & culmine dignitatis constituti, humilitatis & modestiæ admoneantur, doceanturq; illud par-

vi pendere, & Cælestes æternosq; honores ambi-
re. Sive ut hoc eis stimulus sit ad acre, & con-
tinuum heroicorum operum, & Virtutum stu-
dium, dum cogitabunt brevem sibi fore Ponti-
ficatum æquè ac vitam; ideoq; assidue sibi di-
cant. Quod facere distinas, fac citò; brevis
enim erit tibi hæc potestas, brevis facultas ma-
gnorum facinorum; paucos ergo annos magnis
Virtutibus imple; paucis Annis, tot tantaq; fa-
cito, quæ nomen tuum & in terra, & in Cælis
illustrent, ac æternitati transcribant. Pater ve-
rò Loranus in 2. Petri, cap. 1. v. 14. asserit id fie-
ri, ut minùs appetant homines Papatûs Culmen,
quòd ferè certi sunt non diu duraturum.

*Refelluntur
allata cõgru-
entia.* Responsioni datæ non subscribo ob rationes
superius allatas. Congruentiæ allatæ, ut doctis-
simè P. Raynaudus & alii annotârunt, non sunt
revera tanti, ut DEUS illis induci potuisse di-
catur, ad formandum illud Decretum antecedens;
metum enim mortis, certò à nobis subeundæ,
sufficienter incutiunt, tam densa ferè quotidiana
funera, quæ ipsimet visu, & proximò auditu
perci-

percipimus: & cum ordinariè Pontifices, jam sint ætate provecti, eorum mors, non adeò, apprehenditur. Caducitatem tam eminentis Honoris, satis superq̃ demonstrant, & ab elatione potenter arcent, discrimina, & ærumnæ, tanto honori annexa. Item præter alia innumera, à Summo Pontifice requisita, & sub peccato gravi, debita instantia quotidiana & sollicitudo omnium Ecclesiarum, quibus non potest deesse, absq̃ manifesto Salutis æternæ discrimine. Si Divò Augustinò teste, Serm. 39. ex 40. novis. *Episcopus, nomen periculi.* quantò magis nomen periculi est, Romanus Pontifex, qui est Episcopus Episcoporum, ut Eum pleriq̃ Veteres Patres nominârunt:

Tertia Congruentia Multum probat, deberent enim eligi, ante Annum 30mũ, moriq̃ cruci affixi ante Annum 34tum completum. Sufficiet ergo Vicariis Christi, ut juxta ejus præceptum, pascant & regant Oves sibi concreditas, pro earumq̃ bono, parati sint, etiam Animas suas ponere.

Ga

Acce-

Accedit. Quia 3ta allata Congruentia, videtur probare, quemlibet Episcopum Antiochenum obligari ad non tenendam illam Sedem Episcopalem, ultra Annos 6, vel ad summum 9. Siquidem S. Petrus fuit Antiochiæ Episcopus Annis septem, vel ad summum Annis decem.

Respondent 2da Alii. Id ex eo fieri, quia jam admodum amosi eliguntur in Pontifices.

Sed contra est. Quia in Pontificatum Romanum assumpti, aut verius, violentiâ præsertim Tusculanorum Comitum intrusi sunt quidam admodum Juvenes; ut Benedictus XI, præter ferè Annorum 10, vel 12, Joannes XII, Annorum 16, Joannes XI, Annorum 20. Nonnulli item in ætate florida & vivida erant, dum eligerentur; ut Innocentius III. Annorum 27, Gregorius XI, Annorum 35, Bonifacius IX, Annorum 30. Totidem Annorum & Leo X. Et tamen nullus eorum attigit Annum 25um in Sede Romana.

Respondetur igitur 3^{tio} Solidius cum Zamorensi, Ravennate, Raynaudo, & aliis nonnullis Viris Eruditissimis, Romanorum Pontificum

cum, ut plurimum, vitam minus diuturnam pro-
 venisse, ex naturalibus causis. Quia plerique
 assumpti sunt ad Pontificatum, jam senio confe-
 cti; alii, corporis constitutione, fuere imbecilia;
 multi à Tyrannis, odio Fidei Christianæ, cæ-
 si, (numerantur enim triginta tres Papæ, Marty-
 res, ad Sylvestrum I; tot scilicet, quot nimirum
 Annis in terris Christus vixit) Alios sollicitu-
 do nimis intensa, promovendi bonum Ecclesiæ
 Universalis, confecit. Item curæ & mærores, ex
 plurimis mærendi argumentis, ex tot adversis,
 quæ multoties, Orthodoxæ Religionî accide-
 runt. Nihil enim est, (teste Cæsiodoro) quod
 magis hominis dies, abbreviet, quam tristitia men-
 tis, langvor animi, & nimia sollicitudo multo-
 rum. Sic Benedictus I, & Urbanus III, præ-
 cordolio malorum Ecclesiæ, extincti. Nicolaus
 V, præ mærore, ex capta, Annò 1452. à Tur-
 cis, Constantinopoli, morbum contraxit, & vi-
 vere desiit. Alios ambitus, parricidalis nefari-
 orum, peremit. Sic Victor III, præbit ò sibi
 inter Sacrificandum, in Calice, venenò, (ut scri-
 bit S. Antoninus.) obiit. Alexander VI, Vinò,

*Rationes as-
 feruntur jam
 valida pro
 brevitate vi-
 tæ Summorum
 Pontificum.*

ex Lagena, toxicô imbuta, haustô, periit, errore Ministri, qui Auctore Cæsare, Alexandri Filiô, alteri, quàm Pontifici, lethale poculum, præbere, destinarat. Aliquos Summos Pontifices, notat Rodericus Zamorensis (quòd essent eâ Sede indigni) brevitæ vitæ esse mulctatos; ex bonis verò nonnullos, ut miseriis subducerentur, quantocius excessisse.

Cum ergo Rationes naturales adductæ, & aliæ non absimiles, videantur sufficientes, cur non diuturna sit vita Summorum Pontificum; ideo non videtur recurrendum ad Decretum Divinum extraordinarium Antecedens; quò vitæ terminum, ad 25q; Annos, ab inita Sede, Romani Antistites, attingere prohibeantur. Universaliter enim, ad Decreta Divina extraordinaria, & universalia, (quale certè istud esset) non est recurrendum, sine urgentissima necessitate.

NOTA Quartò.

*Certissimum
est, fuisse S.
Petrû Romæ:
Quidē Episc.
Romanum.*

Indubitatum est apud Orthodoxos; quòd S. Petrus fuerit Romæ, & quidem Episcopus Romanus; id enim testatur (ut videtur est apud

apud Eminentissimos Baronium, in Annal. Tom:
 1. Bellarminum, Tom. 1. lib: 2. de Rom. Pont:)
 omnes veteres, tam Latini, & Græci Patres,
 quam Scriptores gravissimi; Item Concilia Ge-
 neralia, inter quæ Sardicense, Annô 347. cele-
 bratum, trecentorum Episcoporum; Ephesinum
 Annô Christi, 431. Ducentorum Episcoporum.
 Chalcedonense Annô 451, cui interfuerunt E-
 piscopi, sexcenti triginta. Et certè non alia est
 Babylon illa, è qua S. Petrus scribit 1. Petri cap.
 5. v. 13. *Salutat vos Ecclesia, quæ est Ba-
 bylone coelesta* Nisi Roma, nec non S. Pau-
 lus in Epist: sua ad Philipenses cap. 4. v. 22.
 testatur in domo Cæsaris fuisse Ecclesiam am-
 plam, dum dicit: *Salutant vos omnes Sancti, ma-
 ximè autem qui de Cæsaris domo sunt*) Certè non
 nisi ex institutione Sancti Petri.

Insuper prædicta Veritas Orbi Christiano
 adeò conspicua fuit, ut S. Optatus natione Afer,
 Milevi, unde & Milevitanus in Numidia Afri-
 cæ Regione Præsul, quem Sanctus Augustinus
 laudat, ut insignem Ecclesiæ Præsulem, & Or-
 tho-

thodoxæ Fidei Defenforem egregium, adeò in-
quam conspicua hæc fuit Veritas, ut prædictus
Sanctus Optatus Parmenianum Donatistam com-
pellaverit, lib; 2. his verbis; *Negare non po-
tes, scire in Urbe Roma, à Petro, primò Cathedram
Episcopalem collocatam esse, in qua sederat omnium
Apostolorum Caput.* Et Eusebius Episcopus
Cæsariensis, qui tempore Constantini Magni flo-
ruit, lib. 2. Hist. cap. 25. ait: *Horum testimo-
nium quærere, (scilicet Petrum & Paulum, es-
se Romæ mortuum) extrinsecus, superfluum pu-
to, cum rem gestam, insignia, usq; in hodiernum,
& splendidissima eorum monumenta, testentur.*
Nullusq; tanto consensui Orbis Christiani to-
tius, unquam contradixit, ferè, usq; ad Annum
Christi 1400, modò primum circa Annum 1380.
quidam Gulielmus, non multum à virulentissimo,
Hæresiarcha, Joanne Viclepho, suo Discipulo,
Præceptor dissimilis, ausus est primus, impuden-
ter, æquè ac impiè, palam effutire, (ut Thomas
Netreus, Ordinis Carmelitarum, Prior Provin-
cialis, à Patria, cognomentò, Valdensis, Vicle-

phistarum debellator refert lib. 2. Doctr. Fidei. Art. I. cap. 7.) Divum Petrum, neq̃ Episcopum fuisse Romæ, nec unquam Romam vidisse. Gulielmum, intrepidè & sinè rubore, secuta est, imò in mentiendo supergressa, quædam Lutheri soboles, nempe Udalricus Velenus, & Jlyricus, hi enim libris, hac de re editis, afferunt insuper, esse omnino certum ac evidens, Petrum Romæ, nunquam fuisse, multominus Episcopum Romanum; afferuntq̃ ad id comprobandum rationes varias, quas appellant certas Demonstrationes. Inter illas; ferè præcipuæ sunt hæ.

Primò. Scriptores non conveniunt inter se, quoniam tempore Petrus, Romam venit. *Er-* *Obiectiones*
 go omnino certum & evidens est Petrum nun- *Hæreticorum*
 quam fuisse Romæ. *in contra.*

Secundò. Paulus scribens ad Romanos, non meminit Petri. Ergo evidens est. &c.

Tertiò. Quòd si Petrus, non solum Antiochiæ, sed etiam postea fuit Romæ Episcopus, tunc sicut ab Antiquo celebrata est, die Festo, Cathedra Antiochena Petri; potiori jure, ab An-

H

tiquo

tiquo celebrata fuisset Ca hedra Romana Petri; cum tamen certum sit, modò primum nup ei (inquit J lyricus Lutheranus) à Paulo III, Cathedrae Romanae Solemnè diè institutum esse. Ergo evidens &c.

Siccinè nomine Demonstrationum certarum, & evidentium, conveniebat intitulari has rationes, quas etiam, vel multum probabiles nominasse, nefas est? ut patet ex Retorsionibus quæ sequuntur.

*Quæ clarè
dissolvuntur.* *Ad Primum.* Nunquid enim non certissimum est, Christum Dominum esse pro nobis in Cruce mortuum; licet discordent Scriptores de tempore, quoniam mortuus? Tertullianus enim, Clemens, Lactantius, Hieronymus, Augustinus, referunt Christum mortuum esse Anno nò ætatis suæ 30mo. S. Ignatius Martyr, & Eusebius Beda & alii scribunt, ætatis suæ ferè 33tio Cruci affixum. S. Epiphanius Hæresi 51 tribuit Christo Domino Annos 32. & 74 dies: Sanctus Jrenæus lib. 2. contra Hæreses cap. 39 & 40. Apostolorum propemodum æqualis, inter qua-

dragesimum & quinquagesimum Annum æta-
tis suæ, Salvatorem fuisse asserit, idēq; se ex E-
vangelio, & à S. Joannis Evangelistæ Discipu-
lis, quod à Magistro acceperat, didicisse osten-
dit. Negandum item esset, Pretiosissimam DEJ *Quò itē An-*
Parentem, fuisse in rerum natura, quia discon- *nō Deipara?*
veniunt scriptores, quo Annò obierit? Nice-
phorus enim ex Evodio, Eam obiisse tradit, An-
nò ætatis suæ 59, alii, 57, vel 58. Aliquibus
videtur verosimilius, uno dumtaxat Annò super-
fuisse Ascensioni filii sui in Cælū: ut refert P. Pa-
pebrochius in Respons: ad Art. 15, mihi fol. 163.
adeoq; ex hac vita migrasse Annò ætatis ferè 50.
Alii Eam, non fuisse mortuam, temerè tradide-
runt. Eusebius, cum quibusdam scribit, Eam
esse mortuam, Annò 62. alii 63. Communier
sententia asserit, Annò 72. Vide Annalium Ec-
clesiasticorum Parentem Sapientissimum Barco-
nium, ad Ann: 48, à num: 5to. De Mundi
Annis, qui hactenus fluxerunt, tot propè sunt
diversæ sententiæ, quot Chronologi; ideoque
demonstratur, Mundum non habuisse sui exor-
dium; vel non hucusq; durare? Quantæ dissō-

nantiae Historicorum in tempore designando, quô & quantô, regnavit Alexander Macedo in Persia, Romulus in Italia, Lechus in Polonia. &c.

Ad Secundum. Nunquid incertum est, Sanctum Joannem fuisse Ephesi Episcopum & S. Jacobum (qui & Frater Domini, & minor est Apostolus) Jerosolymis? & tamen Divus Paulus eorum non meminit, in Epistolis suis datis ad Ephesios, & ad Hebræos. Dein, Sanctus Apostolus, Epistolam tunc ad Romanos scripsit, quô tempore S. Petrus exierat Româ, & versabatur in Syria, relinquens pro se, Romæ, Linum & Cletum; qui illo absente Episcopalia munera obirent.

Ad Tertium. Errat graviter Illyricus, Paulus enim 3tius, nil prorsus statuit de Solennitate Cathedræ Romanæ. Paulus verò 4tus non instituit Sacram Solennitatem Cathedræ Romanæ Petri, sed quæ jam ab antiquo instituta fuerat, & celebrata, tum Romæ, quàm in Gallia, Hispania, &c. ut Constat ex Antiquis Martyrologiis Romanis, & ex S. Beda, Usuardo,

do, Adone, Galefinio; jam verò in aliquibus Ec-
clesiis, exsoleverat, eam restituit, datis, eâ de
re, literis Apostolicis, Anno 1557, 6ta Janua-
rii. Est illarum exordium: *Ineffabilis Divinae
Providentiae altitudo, &c.* Asservatur hactenus
(ut testatur Card: Baronius, in Notis suis ad
Martyrologium, 18 Januarii, in Basilica Vaticana,
ipsa hæc Cathedra lignea, in qua olim Romæ
Petrus sedisse, perhibetur. Nec quis hoc mi-
retur. Si enim Sedes, ipsa lignea Cathedra,
Jacobi Apostoli, Ierosolymitani Episcopi, post
tot, tantaq; Judaici populi, naufragia, post il-
lud pavendum, Ierosolymorum excidium, serva-
ta nihilominus est integra, usq; ad tempora
Constantini Magni, Imperatoris. (ut scribit
Eusebius, Hist: lib. 7. cap. 14) quam & Succes-
sores Episcopi, decenti honore custoditam, sunt
venerati; quid tam mirum, Apostolorum Ver-
ticis Cathedram, parifaltem fuisse diligentia,
conservatam?

Porro, licet apud Orthodoxos, indubitatum
sit, ab Apostolorum Principe, tam Antioche-
nam, Episcopalem Sedem, quam Romanam

*Quæro tēpo-
re S. Petrus
fuit Episcopus
Antiochia &
Romæ?*

se

se fundatam; nihilominus non omnino est certum, quotnam ille Annis utramq; tenuerit? In Catalogo Romanorum Pontificum tempore Justiniani Imperatoris, circa Annum 530 conscripto, leguntur hæc de S. Petro. *Primum sedit Cathedram Episcopatus in Antiochia Annis decem. Hic Petrus ingressus est in Urbem Romam, Nerone Casare, ubi Sedit Cathedram Episcopatus Annis 25, Mensibus duobus, diebus tribus.* In alio verò Catalogo, tempore Liberii Papæ circa Annum 350mū absoluto, habetur S. Petrum egisse Pontificem Romanum Annis 25, Mense uno, diebus 9. Similia ferè habet Anastasius Bibliothecarius & Abbas Romanus, qui floruit Annò Christi 858; nisi quòd Anastasius pro 10 Annis Antiochenæ Sedis, habeat constanter in omnibus Exemplaribus, Annos 7. Non multum absimilia habent Eusebius, S. Hieronymus, & plurimi alii. Cardinalis verò Baronius cum nonnullis dicit, Sanctum Petrum, Annis 7, Antiochenam Cathedram tenuisse; Romanam autem, Annis 24, Mensibus 5. diebus

II. Quid Pater Papebrochius hac in parte cum quibusdam sentiat, dixi suprà pag. 39. & 40.

QUÆSTIO IV.

Predictio illa. P. nō erit PAPA. id est, Nullus cui Petri nomē obtingit in Baptismo, futurus Sancti Petri Successor, in Apostolica Sede. Est ne veritatī consona ?

RESPONDEO.

Certum est, quod legitimi veriſq; Pontifices Romani, fuerint, Joannes XIV. Sergius IV. Innocentius V. Joannes XX. vel secundum aliorum Catalogum, XXI. Sanctus Cælestinus V. Clemens VI. Gregorius XI. Bonifacius XI. & tamen quilibet eorum, ante Pontificatum, Petrus nuncupatur. *Primus, Scilicet Joannes XIV, antè vocabatur Petrus, Episcopus Papiensis, defuncti Othonis II Imperatoris, olim Archi-Cancellarius. Secundus,* *Predictio hæc fallit in pluribus.*
Pe

Petrus, Episcopus Albanensis. *Tertius*, Petrus de Tharentasia, Ordinis Sancti Domini. *Quartus*, Petrus Iuliani. *Quintus*, Petrus de Morone. *Sextus*, Petrus, Archiepiscopus Rothomagensis. *Septimus*, Petrus Belfortis. *Octavus*, Petrus Tonacellus. Post Bonifacium XI, qui obiit Annô 1404 nullum unquam Petrum, amplius futurum, Summum Pontificem, non video, quô nam solidô fundamentô asseratur. Certum tamen, & admiratione, considerationeq; dignum. (ut notârunt Raynaudus, Papebrochius, & alii) quôd cum Petri nomen, jam inde à Constantini Magni ætate, fuerit Romæ frequentatum, (ut constat ex Romanarum Synodorum subscriptionibus) ad hæc tamen tempora, ex 246 Summis Pontificibus, octo nonnisi post S. Petrum fuere, quibus nomen Petri, in Baptismo obtigit.

NOTA Primò.

Cur nullus Romanus Pontifex factus, nomen Petri assumpsit

Nemo, postquam mutandorum Pontificibus nomen, consuetudo invaluit, in Summum Antistitem electus, nomen Petri, sibi

bi arrogavit, cum tamen multi sint, qui se Paulos dixerint: id autem provenit ob reverentiam erga Apostolorum Principem, & primum Ecclesiae, Visibile Caput; ut colligunt nonnulli, ex Sergii IV. sepulchrali inscriptione, quae est in Basilica Lateranensi. In Prophetia, quae nomine, S. Malachiae Hiberni, circumfertur, legitur ultimum ex Romanis Pontificibus, appellandum Petrum Secundum. Sed hanc Prophetiam, esse commentitiam, & falso attribui S. Malachiae, deduxi supra.

NOTA Secundò.

Primus qui nomen mutavit in Pontificatu, fuit (juxta Baronium, Onuphrium, & communissimè, alios Scriptores) Joannes XII. Annò 955. electus in Papam, antè dictus, Octavianus. Mutavit porrò, teste Eminentissimò Baroniò, ex eo, vel ut in nomine saltem, posset bene audiri, in adulatoriis acclamationibus, quibus malè usurpatum, proferri solet, Sacrum illud elogium, Joan: imò. *Fuit homo missus à DEO, cui nomen erat Ioannes:* Vel quòd eo

Quis primus mutavit nomen in Pontificatu? & quā ob causam?

nōmine Patruus ejus, Ioannes XI, sit appellatus. Doctissimus autem Onuphrius, in Annotationibus suis in Platiram, cum nonnullis dicit: ideo à Ioanne XII, mutatum nomen, quod Octaviani nomen prorsus gentile, non satis convenire videretur, Vicario Christi, & Religioni Pontificiæ, Exemplum Octaviani sequentes Pontifices (ait Onuphrius) qui deforme & parum conveniens tanto Magistratui, nomen habuere, sensim & paulatim secuti, levem consuetudinem, tanquam in legem perpetuam translulerunt, cæterum hanc rem, Romani Pontifices, & maxime ex Germania lecti, Gerebertus, Svidegerus, Poppo, Geberardus, Gerardus, Cadolus, Hildebrandus, & similes, maxime confirmarunt barbarorum nominum deformitate commoti; Platina, minus probabiliter opinatur, Sergium II, qui electus in Papam, Annō 844. primum fuisse, qui nomen mutavit, ob turpitudinem præhabiti nominis, eò, quod *Os Porci*, antea nominaretur, indeq; consuetudinem manasse, mutandi nominis, ante Pontificatum.

NOTA

NOTA Tertiò.

Sanctus Antoninus in suo Chronico, in 2. par. tit. 16, cap. 1. mihi fol. 567. ait: *Suscepit post Gregorium IV, regendam Ecclesiam Sergius II. natione Romanus, ex Patre Sergio, Annò Domini 844. Hic, ut dicit Marti-* *Ex S. Antoni-
no afferuntur
rationes va-
ria mutandi
nominis.*
nus, in Chronica sua, dicebatur, Os Porci, quod quia turpe nomen erat, vocatus est, Sergius; ex- inde in posterum Statutum est, & servatum usq; in hodiernum diem, ut cum creatur Summus Pontifex, dimittat nomen suum, quò vocabatur ante creationem, & vocetur nomine novo, quod ipsimet placet assumere, ex eorum nominibus, qui jam in Sede Petri fuerunt descripti, & de- nominati. Et ultra istam rationem, ne scilicet contingat Papam, aliquo nomine turpi vocari; addit Archidiaconus, duas alias rationes, Vide- licet, quia & Christus mutavit nomen primi Summi Pontificis Petri, cùm prius vocaretur Simon. Tum etiam ad innuendum, ut totus novus homo debeat existere, & sicut mutatur no- mine, primum relinquens, sic mutetur moribus,

relictis omnibus passionibus, & veterem hominem deponens, novum induat, qui secundum DEUM creatus est, in Iustitia, & Sanctitate veritatis. Quod hic Divus Antonius, ex Martino, & superius etiam Placina refert, apud nullum Veterum Auctorum reperitur. Imò ex Anastasio Bibliothecario, qui illo tempore floruit, habetur etiam ante Pontificatum, fuisse Sergium appellatum. Sed Joannes XII. primus invenitur, qui priscum nomen, Papa creatus, mutavit, cum ante Pontificatum, Octavianus diceretur. Adverte. Adrianus VI, Annò 1522 assumptus ad Pontificatum, nec non Marcus III, Annò 1555 electus in Pontificem, non mutarunt nomina, sed propria retinuerunt.

QUÆSTIO V. VATICINIUM

Istud

Papa si aliquem in Sanctorum numerum referat, brevì post è vita excedet. Quam

Quamnam censuram meretur?

Potentissimus Poloniæ & Sveciæ Rex Sigismundus III, pro sua singulari in Divinissimos Regni Patronos pietate, magno Conatu, interposita suæ Majestatis Authoritate, instantissimisque postulatis agebat Annô 1594 (ut refert P. Ioannes Kwiatkiewicz S.J. in suis Annalibus Ecclesiasticis, ad hunc Annum) per Legatum suum Illustrissimum Stanislaum Minski, Palatinum Lanciciensem, apud Summum Pontificem Clementem VIII, ut ritu Solenni, Sacrâ Apôtheosi donaret, Beatum Hyacinthum, antea Canonicum Cracoviensem, postea Romæ in Sacrum Prædicatorum Ordinem ab ipso Institutore S. Dominico adlectum, Sanctitate & miraculorum gloriâ percelebrem. Erant nonnulli, etiam primariæ Authoritatis, qui Clementem VIII ab ea mente dimovere conabantur, hac potissimum ratione, quod sit recepta Vaticanii traditio, brevi è vivis abituros illos Pontifices, qui Albo Sanctorum aliquem inscribunt. Ast meritò & laudabiliter rejecit terribamenta hæc inania Pontifex Prudentissimus, & illo ipso Annô

*Vaticiniū hoc
à vero deviat;
ut demonstra-
tur.*

Annô 1594, cum omni Solennitate & apparatu S. Hyacinthum, in Sanctorum numerum Fastosq; retulit: nec abruptit illi vitam præclara in Cælestes pictas, quin imò ad decem Annos protraxit.

Alexander item III, Annô 1165, S. Bernardū, Albo Sanctorum inscripsit, & postea Superstes fuit Annis quindecem: nec non pluribus Annis ante suum obitum annumeravit Sanctis Divum Thomam Catuariensem, & alios quatuor, Gregorius etiam IX, S. Dominicum Canonizavit, & supervixit Annis 13. nec non sat longo tempore ante suam mortem, B. Franciscum, & alios quatuor declaravit Sanctos.

Accedit. Quia primis sexcentis Annis, fiebant Canonizationes Sanctorum, vel à solis Episcopis, vel in Synodis Provincialibus; & tamen certum est, Prælatos omnes, qui Synodis illis Provincialibus interfuerant, & Episcopos, brevè post non obiisse. Cur ergo Summis Pontificibus, referentibus, aliquem in numerum Sanctorum, ex eo obvenire debeat, vitæ abbreviatio?

Merito proinde Vaticinium illud, à Petro Galesinio, Raynaudo, & aliis, dicitur esse nugamentum

mentum; fortasse excogitatum ideo, ut esset ad
manum prætextus cōducendis illis, qui nimis ar-
denter expeterent alicui decerni Cælitū honores.

Eruditionis Gratiā, Nota Primò.

CAnonizationis solennis à Summo Pontifi
ce, exemplum primum, de quo prudenter
dubitari nequit, est S. Udalrici, Augustani
Episcopi, qui obiit Annò 863, die 11 Iunii & *Quis primò
Rō. Pontifi-
ce in Album
Sanctorum
relatus?*
in Sanctorum numerum relatus, Annò 993, à
Ioanne XV. Cardinalis autem Bellarminus,
septima Controversiā, libro 1. cap. 8. dicit:
Primus Pontifex, (ni fortè fallor) qui San-
ctos legatur canonizasse, videtur fuisse Leo III,
Papa (obiit is Annò 684) qui Sanctum Svi-
bertum, Catalogo Sanctorum Confessorum, solen-
niter adscripsit; hanc primum legi Solennem Ca-
nonizationem, ante quam fortasse fuerunt eti-
am aliæ, sed non mihi constat. Postea au-
tem Innocentius II, Canonizavit Sanctum Gra-
tianum, Episcopum Gratianopolis. Inde verò A-
lexander III, S. Bernardum, à quo tempore omnes
alii, qui Sancti sunt habiti, ut Thomas Cantu-
ariensis

ariensis, Dominicus, Franciscus, & alii, à Pontificibus Summis, in numerum Sanctorum relati sunt.

NOTA Secundò.

EX consuetudine maxime rationabili, tam universaliter, inductâ, ut esse pro lege censetur, introductum est; & Decreto Alexandri III, qui electus in Papam, Annò 1159. & obiit 1181. Sancitum, ut pro Canonizatione, semper recurratur, ad Sedem Apostolicam. Cōsuetudinem illam, patenter agnoscunt, Archiepiscopus Viennensis, & ejus Suffraganei, Annò 1231 postulantes à Gregorio IX, Canonizationem Stephani, Diensis Episcopi, Annò 1208 defuncti; in eorum enim literis, ad Pontificem datis, leguntur etiam hæc: *Quia nemo quantacumq; meritorum prerogativâ polleat, ab Ecclesia DEI, pro Sancto habendus est, nisi prius per Sedem Apostolicam ejus Sanctitas fuerit approbata.* In tertio etiam Decretalium, per Bonifacium VIII collectò, titul. 45, de Reliquiis, & venerat: Sanct. cap; Audivimus. legitur: quòd quibusdam Diabolicâ fraude, inductis ad

vene-

venerationem hominis in potatione, & ebrietate, occisi more infidelium frequentandam, ut Sancti, præcipit Alexander III, *ut illum non præsumant de cætero colere.* & rationem addit. *Cum etiam si per eum miracula fierent, non liceret ipsum pro Sancto, absq̃ Authoritate Romanæ Ecclesiæ venerari.* Et meritò, pro ejusmodi declarationibus recurritur, ad Romanum Pontificem; is enim cum loquitur ex Cathedra, (id est, si Decreta veritatem Fidei, vel morum concernentia, ita proponat ut ad illa recipienda, graviter obligare velit totam Ecclesiam) tam ut in Decretis Fidei, toti Ecclesiæ propositis, quàm in Decretis Morum obligantibus totam Ecclesiam, non potest errare, ut ostendi in tota Quæstione Proximali, Admirandorum Jansenismi; unde nequit errare Papa, in Sanctorum Canonizatione, si quidem Decretum Canonizationis, spectat ad Decreta Fidei & Morum, obligantia totam Ecclesiam; errorq̃ talis repugnat Doctrinæ & Sanctitati Ecclesiæ. Hinc S. Bonaventura in Opusculo, contra Cvilielmum de S. Amore Hæresi-

K

archam,

archam, ait: *Ad infidelitatem spectat, de S. Canonizati Gloriâ, dubitare.* Idem docent Theologi plurimi, cum Valentia, Ricciolo, Tannero, &c. Quamvis Gerson, Bannes, Suarez, Vasquez, Raynaudus, dicunt esse quidem satis certum, non posse Papam errare in Canonizatione, licet non sit hoc de Fide.

Accedit. Tum quia Canonizatio Sanctorum est una de causis majoribus, quæ inter Christianos proponi queat, & ideo ad Sedem Apostolicam pertinet. Tum ne per aliquorum Episcoporum simplicitatem, vel negligentiam, quis pro Sancto habeatur, qui revera non est. Item ne Sanctorum numerus, in infinitum multiplicetur, unde Sanctitas vilesceret.

NOTA Tertiò

INter alias Cerimonias, in Canonizationibus observari solitas, erant hæc; In Aula Concilii, tali ex causa celebrati, vel in area ante Ecclesiam patenti, vel intra ipsam Ecclesiam, pronuntiabatur Sententia, ab ipso Pontifice, altâ voce, hæc vel simili formulâ: *Ad laudem*

laudem, & Gloriam, Omnipotentis DEI,
 Patris, & Filii, & Spiritus Sancti, & Glorio-
 se Virginis MARIAE, & Beatorum Aposto-
 lorum Petri & Pauli, & ad honorem Ecclesie
 Romanæ, Beatissimum N.N. quem Dominus glori-
 ficavit in Cælis venerantes in terris, de Con-
 silio Fratrum nostrorum, & aliorum Prælatorum,
 in Catalogo decrevimus Sanctorum adnotandum,
 & Festum, in die obitus sui celebrare. Hæc
 formulâ in Canonizatione S. Francisci, Sера-
 phici Ordinis Patriarchæ, Annô 1228, usus est
 Gregorius IX. ut testatur Krantius. lib. 8. Sa-
 xoniæ, cap. 4. & statim Cardinales (inquit ille)
Te DEUM laudamus inchoaverunt. Nunc San-
 ctorum Canonizatio fieri solet, inter Sacrorum
 Solemnia. Diciturq; Alexander III, primus o-
 mnium, inter Missæ Solemnia peregrisse Cano-
 nizationem Sancti Thomæ Cantuariensis.

K

QUÆ.

QUÆSTIO VI.

Lutheri Prophetiæ, de Romanis Pontificibus recensentur & censurantur.

JOANNES AURIFABER, qui à viventis Luheri latere, vix unquam discessit, in Præfatione Voluminis Colloquiorum Mensalium, decem Nobilissimis Civitatibus Imperii, hæresi infectis, dedicati, appellat (Neo-Evangelicis omnibus constanter approbantibus) Lutherum, *Summum Orbis Illuminatorem, verum & Admirandum Prophetam.* imò ipse Lutherus de se dicit, in Colloq: *Ego sum Elias & Philippus, (Melanchton) est Ieremias.*

Hujus Admirandi Prophetæ & Neo-Elie audiamus oracula.

Lutheri Prophetiæ à vero longè deviat.

Primò. In Epist: Annò 1525, cum illa inscriptione, editâ, *Fidelis Admonitio ad omnes Christianos.* audacter prædixit: *si per biennium, Doctrina & prædicatio mea duraverit, evanescet Papa, Cardinales, Episcopi, Monachi, Moniales, Misse*

Missæ. Eandem prædictionem refert, Cochläus, in Actis Lutheri.

Secundo. Fatidicus cecinit & velut Epitaphium sibi vivo (ut ait Pomeranus Lutheri Discipulus primarius, in Oratione funebri, in ejus Exequiis) composuit. *Festis eram vivens, moriens ero, mors tua, Papa.*

Tertio. In Exordio Libri, contra Regem Angliæ scripsit. *Dogmata mea stabunt, & Papa cadet in vitis omnibus Portis inferi. Ibidem. Meis libellis brevi efficiam, ut nomen Papistæ, sit nomen abominationis, in Orbe terrarum; ut maledictum, & Anathema sit, esse Papistam.*

Quartò. In Præfat. lib: de Moribus Turcarum ait: Nullus Papista, Monachus, Clericus, aut eorum Fidei Socius, si inter Turcas triduò agerent, in sua Fide permaneret; loquor de iis, qui seriò Fidem Papæ colunt, & optimi inter eos sunt.

Quintò. Tom 2. Lat. Vitemb. in Assert: Art: 34. *Qui habet Aures audiendi, audiat, & à bello Turcico abtineat, donec Papæ nomen,*
sub

sub Cælo valet. Fortè sicut Micheas, qui & ipse odiosus erat, quia non Trophetabat, nisi malum; dicam ego meo Achab; Ite, præliamini contra Turcas, ut resistatis Virgæ DEI, & cadatis, ut ille cecidit. Ut & ego Prophetem semel, licet non audiar, quod scio. Nisi Romanus Pontifex redigatur in ordinē, actum est de omni re Christiana.

Verè hic admirandus Prophetæ, Neo-Elias est è numero illorum de quibus Ezechielis, cap. 13 legitur. *Væ Prophetis insipientibus, qui sequuntur Spiritum suum, & nihil vident. . . Prophetæ tui vident vana, & divinant mendacium.* Post illud enim, ejus primum Oraculum, prædicavit Lutherus, non duos sed ferè viginti duos Annos, obiit enim Anno 1546, & tamen minime evanuit Papa, Cardinales, Missæ, &c. Pseudo Prophetæ mortuus, Papa & Papatus vivit & vivet, stat stabitq̃, invitis omnibus inferi Portis, quæ juxta omnipotentis Prophetæ Vaticinium, non prævalebunt.

Minimè effecisti Luthere, ut nomen abominationis in Orbe terrarum sit, esse Papistam. Esse enim Papistam, est tenere eam fidem, quam
Ortho

Orthodoxa Romana Ecclesia, & Papa seu R. O. *Quid est, esse
Papistam?*
 manus Pontifex, qui est *Pater in Spiritu omni-
 um Catholicorum in terris, & Successor S. Pe-
 tri; Vicarius Christi in terris; Pater Christia-
 nae plebis; Custos totius Orbis S. Ecclesiae:* ut
 eum Sancti Patres appellant. Vide ad calcem Li-
 bri hujus. Rectè Eminentissimus Cardinalis
 Stanislaus Hosius, Varmienſis Episcopus, Præ-
 ses Concilii Tridentini, dicere consueverat *Qui
 non est Papista, est Satanista.*

In tuo item 4to Oraculo, evidenter falsi-
 tatis convinceris Luthere; plurimi enim semper
 etiam nunc Papistæ, Monachi, Clerici, Laici,
 inter Turcas multo tempore versantur sine Fi-
 dei Catholicæ jactura.

De mū bene consistit res Christiana, Romano
 Pontifice, agente Pastorem Ecclesiae visibilem.

Nota. In lib. cui Tit. *Admiranda Lutheri.* in
 Tract. 1mo. totō cap. 8vo, proposui multipli-
 ces Prophetias veras, quæ rectè intelligi possunt,
 de Luthero. Ex earum numero, placet etiam
 hic, unam recensere.

Cardinalis Robertus Bellarminus, è Socie-
 tate

Prophetia de Luthero, sumpta ex Apocalypsi, omnino veritati confor-
mi est. tate JESU. (ex quibus vocibus, consurgunt
 Anagrammaticè hæc) *Luteri, errores, ac A-*
studias Caluini, omnes delebis. Lib. 3tio de Ro-
 nano Pontifice cap. 23. & in Præfatione Toni-
 4ti, eleganter probat, Lutherum ejusq; Doctrinam
 descriptam fuisse, à S. Joanne Apocalip. cap.
 9no, quando vidit Stellam cecidisse de Cælo,
 & datam ei Clavim putei Abyssi, & aperuisse
 puteum Abyssi. Quid enim aliud est, (inquit
 Bellarminus) Stellam de Cælo cadere? nisi ho-
 minem Cælesti vitæ addictum, à terra, longissi-
 mō intervallō remotum, Sacri Calibatûs, aut
 Monastica Professionis splendore & puritate
 micantem, subitò ad terrenas delicias, atq; ad Ne-
 gotia hujus Mundi delabi? mortali conjugiō im-
 plicari? in carne & sanguine volutari? Luthe-
 rum autem, quis tandem ignorat? Cùm aliquan-
 do Monasticam vitam perfectam, pauperem, con-
 zinentem, Cælestem planè ac Divinam, in cla-
 rissimo quodam Ordine profiteretur, repentinò,
 atq; horribili casu, ex Sacerdote Laicum, ex
 Paupere Divitem, ex continente Maritum, ex
 Monacho, Politicum, factum? Monasterium in
 Palati-

Palatium; Pannosam vestem, in sericam; victum
sobrium ac tenuem, in opiparas canas, & pran-
dia, commutasse? Deniq; qui propter Christum,
Uxorem, liberos, agros, nummosq; contempserat;
iterum propter Uxorem, & liberos, propter agros,
& nummos, Christum reliquisse. Quia verò
Lutherus præcipuum suum studium, in Apostoli-
ca Sede oppugnandâ, positurus erat, seq; Christi
Vicario Antagonistam singularem, professurus;
pulchrè Ioannes dicit; Stellæ de Cælo cadenti, cla-
vem abyssi datam, ita nimirum oportebat. Si-
cut Christus Apostolo, ejusq; Successoribus, claves
Cælorum attribuit; ita etiam satanas, cum Apo-
stolo suo primario, clāvem abyssi communicaret; &
sicut Petrus Cælesti clave, Divina Oracula re-
serabat, ac populis sibi creditis Doctrinam saluta-
rem de Cælo adferebat. Sic Lutherus abyssi
clāve, infernalem puteum aperiret, ac tetros inde
errores, antiquarum Hæresum colluviem, dogmata
perniciosa, tartareaq; educeret. Rectissimè Bel-
larminus, pietate, Purpurâ. Eminentissimus, &
cui, teste Clemente VIII, pro tunc quò ad do-
ctrinam, Ecclesia non habuit parem; rectissimè

L

inquam

inquam dicit; Lutherum ex infernali puteo, te-
Recensentur tros errores, Antiquarum Hæresum colluviem,
Antiquarum eduxisse; ut evidenter deduco ex Sanctis Patri-
Hæresum er- bus & ex libris ipsius Lutheri.
rores.

Sanctus Augustinus, quem ipsemet Luth-
 rus in Colloq. Mensal. titulô de Patribus, nomi-
 nat, *Præcipuum Lumen Ecclesiæ*, omniq. laude di-
 gnum. Calvinus verò eundem appellat, in lib.
 4. Institutionum cap. 14. §. 26. *Optimum ex An-*
tiquitate & fidelissimum Testem; Virumq.
Sanctum, pluries in iisdem Institutionibus vocat.
 Is ergo Divus Augustinus recensendo Veteres
Scilicet erro- Hæreses, & variorum Hæresiarcharum impia-
res Aëriano- dogmata, inter cætera lib. de Hæresibus, Hæ-
rum. resi 53, scribit sic; *Aeriani* (circa An-
 num Domini 342 exorti). ab *Aerio* quodam
 sunt nominati, qui cum esset Presbyter, doluisse
 fertur, quod Episcopus non potuit ordinari, &
 in *Arianorum* Hæresim lapsus, propria quoq. do-
 gmata addidisse nonnulla, dicens; Orare vel of-
 ferre oblationem pro mortuis, non oportere; nec
 Statuta solenniter, celebranda esse jejunia; sed
 cum quisq. voluerit, ieiunandum, ne videatur es-
 se

se sub lege; dicebat etiam Presbyterum, ab Episcopo, nullâ differentiâ debere discerni.

Pepusiani (emerferunt circa Annum Christi 181) à loco quodam sic nominati sunt, (inquit Pepusianorū. idem S. Augustinus Hæresi 27) tantum dant mulieribus Principatum, ut Sacerdotiō quoq; apud eos honorentur.

Eunomius Hæresiarcha, exortus Annō Christi, 366, adeo fuit bonis moribus inimicus, Eunomianorum. ut (inquit Sanctus Doctor, 54. Hæresi) asseveraret, quod nihil cuiq; obesset, quorumlibet perpetratio, ac perseverantia peccatorum, si hujus quæ ab illo docebatur, fidei particeps esset.

Donatistæ exorti, circa Annum 358; De Donatistarū. cuerunt, quod Ecclesia (scribit idem S. Pater Hæresi 69) de toto Orbis terrarum perierit, atq; in Africa, Donati parte remanserit. Donatistæ Appellârunt cū Petiliano, Cathedram Apostolicam, in qua Petrus sedit, Cathedram pestilentia; teste eodem Sancto, contra literas Petiliani, lib. 2. cap. 51.

Item, Petilianus, (fuit is acerrimus Donatistarum Patronus, è causidico factus Constantinensis, seu Cirtensis Episcopus; Numidiæ enim Urbis, Cirta, hodie Constantina

appellatur) perexit ore maledico, in vituperationem Monasteriorum, & Monachorum, arguens etiam me (ait S. Augustinus contra Peritianum lib. 3. cap. 40.) quod hoc vitæ genus, à me fuerit institutum.

Manicheorū. Manichæus Faustus cum suis Affectis nos (inquit idem Sanctus Doctor contra Fauſtum, Manichæum lib. 21.) calumniatur, quod Martyrum memorias honoramus, in hoc dicens nos idola convertisse; sed maledicendi cupiditate Faustus, quod profitetur, oblitus est. Populus Christianus memorias Martyrum, Religiosa Sollemnitate concelebrat; & ad excitandam imitationē, & ut meritis eorum confocietur, atq; Orationibus adjuvetur, ita tamen, ut nulli Martyrum, sed ipsi DEO Martyrum, Sacrificemus, quamvis in memorias Martyrum, constituamus Altaria.

Joviniani. Idem S. Augustinus de Hæresibus, Hæresi 82. scribit. A Ioviniano Monacho, Iovinistarum Hæresis orta est ætate nostra, cum adhuc iuvenes essemus, hic dicebat, nihil prodesse jejunia, & à cibis aliquibus abstinentiam; Virginitatem etiam Sanctimonialium & continentiam Sexus Viri

Virilis, in Sanctis eligentibus Celibem vitam, conjugiorum Castorum atq̃ fidelium meritis adæquibus; ita quædam Virgines Sacræ prædictæ jam ætatis in Urbe Roma, ubi hac docebat, eo audito, nupsisse dicantur: citò tamen ista Hæresis oppressa & extincta est, nec usq̃ ad deceptionem aliquorum Sacerdotum potuit pervenire.

Sanctus Hieronymus (de quo Gelasius Papa cum septuaginta Episcopis, Annò Christi 494, in Concilio Romano dixit. *Illa sentimus, quæ Beatissimum Hieronymum sentire cognovimus* hic inquam Sanctus Ecclesiæ Doctor, in Epistola sua 53. ad Riparium scribit. *Vigilantius vigilantius. fetidum os iterum aperit, & putorem spurcissimum contra Sanctorum Martyrum profert Reliquias. Et nos qui eas suspicimus, appellat Cinerarios & idololatrias, qui mortuorum hominum ossa veneramur.*

Sanctus Bernardus, virtute miraculorum & eximia vitæ Sanctitate conspicuus, Serm. 66. in Cantica, de suis temporis Hæreticis quibusdam, qui se ipsos Apostolicos appellârunt, scribit hæc. *Irrident nos quòd oramus pro mortuis; quòd Sanctorum*

Pseudo-Apostolicorum.

Et eorum Suffragia postulamus: non credunt ignem purgatorium restare post mortem, sed statim animam solutam à corpore, vel ad requiem transire, vel ad damnationem.

Recensitos errores, Lutherū ex infernali puteo eduxisse demonstratur.

Nonne hæc impia dogmata veterum Hæresiarum & Hæreticorum, recensita à Sanctis Patribus, & in Antiqua Ecclesia à prædictis Patribus, & omnibus Orthodoxis, habita pro damnatis, & impiis, pridemq; sepulta, nonne inquam ab inferis revocavit Lutherus? Utiq; ille negando dari purgatorium, & Missæ Sacrificium auferendo, jejuniâq; consveta Ecclesiæ tollendo, docuit cum Aerio & Aerianis. Orare vel offerre pro mortuis Oblationem non oportere, Nec statuta solenniter celebranda esse jejunia? Utiq; cum Aerio asseruit, quòd Presbyter nihil differat ab Episcopo? Inauditoq; in Ecclesia Orthodoxa exemplò, ipsemet Lutherus ordinavit pro Presbyteratu plures, inter quos Georgium Rorarium Annò 1525. & Benedictum Schichman, Annò 1540. Imò etiam duos, in Episcopos ordinavit, nempe in Merseburgensem & Namburgensem.

Cum

Cum Pepusianis item dedit mulieribus tantum Principatum; ut eis Sacerdotalem potestatem tribuerit; in libro enim suo de Abroganda Missa privata, Tomo 2, Lat. Vitemb. ait. *Certus esto, & se agnoscat quicumq; se Christianum esse cognoverit, omnes aequaliter esse Sacerdotes, hoc est eandem in Verbo & Sacramento quocunq; habere potestatem.* Et in Libello de instituendis Ministris ad Senatum Pragensen, scribit. *Sacerdos in novo Testamento non fit, sed nascitur ex aqua in spiritu & lavacro regenerationis. Suntq; prorsus omnes Christiani, Sacerdotes.*

Hinc, ut scribit P. Georgius Scherer in sua *Po*stilla de Sanctis, Concione ima de S. Stephano. *Ante paucos Annos non procul Viennâ, mulier quædam nobilis, per impositionem muliebrium suarum manuum, & lintei quò præcingebatur, loco stolæ, Filiorum suorum Præceptorem & Pædagogum, ad Prædicanticum officium vocavit, ordinavit, & consecravit.*

Nonne eduxit ab inferis impiam doctrinam Eunomii, dum ad suum Melanctonem Epistolâ 238 scripsit hæc. *Esto peccator & peccati forti*

fortiter, sed fortiùs fide & gaude in Christo, qui Victor est peccati, mortis, & Mundi; peccandum est quamdiu hic sumus: sufficit, quòd agnovimus per divitias Gloriæ DEI Agnum, qui tollit peccata Mundi (hoc est, sufficit quòd credimus in Christum) ab hoc non abellet nos peccatum, etiamsi millies, millies, uno die fornicemur aut occidamus.

Utiq; cum Donatistis docuit, Ecclesiam veram toto Orbe periisse, & tantummodò per multa sæcula, aliquo in angulo Orbis latuisse ad adventum usq; Hulsii & suum? Longè item majori maledicentia, quàm Petilianus, & Jovinianus insurrexit contra Cathedram Petri & Monachorum vitam, Ecclesiasticorum Cælibatum.

Nonne cum Manichæo Fausto calumniatur nos Catholicos, quòd Martyrum memorias honoremus, in hoc dicens nos idola convertisse. Nosq; qui Reliquias suscipimus, appellat Cinerarios ac Idololatrias. Et cum Psudo-Apostolicis irridet nos (Lutherus cum suis Affectis) quòd oramus pro mortuis, quòd Sanctorum Suf-

fragia postulamus, nec credit ignem purgatorium restare post mortem.

Ex dictis constat, Prophetiam in Cap. 9no. Apocalyp. v 1. & 2. contentā, rectē à Cardinali Bellarmino applicatam esse *Luthero.*

Constat itē rectē à Georgio Duce Saxoniae, æternā memoriā dignissimo Principe, Friderici Fratre, Annō 1526, ipso Innocentium Feste, scripta esse ad Lutherum inter alia etiam hæc: *Ex tua (inquit) & tuorum Discipulorum doctrina renovantur omnes antiquæ & jam olim damnatæ Hæreses.* Habentur hæ Ducis Georgii literæ integræ in Tom. 3tio. Lutheri Jenensi Germanico. Et Carolus Quintus in Edicto suo contra Lutherum lato Wormatiæ, Annō 1521 ex assensu & Consilio Electorum, & omnium Sacri Imperii Principum Ordinum & Statuum. (Exstat hoc edictum in Tomo 2. Lat. Vitæb. Constat, (inquit) Lutherum non hominem, sed demonem potius, figurā & specie humanā, cucullog, Monasticō indutum, complurium hæreticorum, extremē damnatas Hæreses (quæ diu

M

jam

jam obsoleverant) in unam quasi Lernæam paludem coegisse; = ut veram sinceramq. Fidem destruat & labefactet, ac sub nomine, fucosq. Evangelicæ Doctrinæ, omnem Evangelicam pacem & charitatem, bonarum rerum harmoniam, atq. Constitutionem, ipsamq. deniq. pulcherrimam Ecclesiæ Hierarchiam, extinguat, evertat, dissolvat, & obruat.

QUÆSTIO VII.

Quænam Prophetiæ, ex Sacra Scriptura desumptæ, impudenter, & calumniosè asseruntur esse de Romanis Pontificibus?

PRÆMITTO.

*Nomē Christi
& Antichristi
variè sumitur*

Sicut nomen CHRISTI sumitur dupliciter; Primo propriè & speciatim, pro quodā eximio & singulari Christo, qui est JESUS Filius DEI vivi. 2dò. Communiter pro his omnibus, qui habent cum Christo similitudinem, quantum ad unctionem; & sic Prophetæ, Reges

Reges, & Sacerdotes omnes dicuntur Christi;
 Psal. 114. *Nolite tangere Christos meos.* Ita et-
 tiam Nomen *Antichristi* sumitur bifariā; Primò
 Pro principali & eximio Christi Adversario, de
 quo agitur. 2. Thesal. 2. & 1. Joa: 5. & apud
 Danielem, & in Apocalypsi. 2dò. Pro quocunq;
 Christi Adversario, cujusmodi sunt omnes Hæ-
 retici, & in hoc sensu dictum est ab Apostolo 1.
 Joan. 8. v. 18. *Nunc Antichristi multi facti*
sunt; id est multi Hæretici, malè de Christo
 sentientes, de quibus sequitur. *Ex nobis prodie-*
runt, sed non erant ex nobis. Item 1. Joan:
 4. v. 3. *Omnis Spiritus, qui solvit IESUM, ex*
DEO non est, & hic est Antichristus, de quo au-
distis, quoniam venit, & nunc jam in Mundo est.
 Hanc distinctionem tradunt Sancti Patres; Au-
 gustinus, Tom. 6. lib. 2. contra Adversarium Le-
 gis, & Prophetarum. cap. 12. ait. *Ad quem per-*
tinet etiam iste, qui se ostendit Antichristum;
non unum illum majorem ceteris, sed ex his ali-
quem, de quibus dicit Ioannes Evangelista; Nunc
Antichristi multi facti sunt. Eos enim dicebat
Hæreticos, qui temporibus Apostolorum, esse jam

caperant. Et S. Damascenus lib. 4. Orthodoxæ Fidei, c. 27. Omnis qui non confitetur Filium DEI & DEUM venisse in Carne, & esse DEUM perfectum, & factum esse hominem perfectum, Antichristus est. Attamen peculiari modo, ac præcipuo, Antichristus dicitur, qui in consummatione sæculi venturus est. Ita passim & alii Patres,

*Gravissima
calumnia No-
vatorum in
Rom: Ponti-
ficem.*

Lutherus, Calvinus, eorumque sequaces, quæcunque Prophetico spiritu de Antichristo proprie dicto prædicta continentur in Sacra Scriptura, ea omnia de Romanis Episcopis esse certa, & evidentia Oracula, asserunt. Certè Calvinus in Explanatione Epistolæ 2dæ, ad Thessalonicenses cap. 2. Quisquis (inquit ille) à Scriptura edoctus erit, quanam DEO maxime sint propria; & ex adverso intuebitur, quid sibi Papa usurpet, etiamsi puer sit decennis, non multum laborabit in noscendo Antichristo, quòd scilicet Papa sit Antichristus. Lutherus etiã Tomo 1. Vitemb. in Disputatione in illud: Vade, vende. Et alibi, præsertim in libro suo sædissimo, blasphemis pleno, cui titulus: *Adversus Papa-*
tum

tum Romæ à Satana fundatum. dicit: Omnino evidens est, quod Papa sit Antichristus, Monstrum, de quo Daniel dicit; quod adversatur omni DEO Deorum &c. Et quidam dictorum Hæresiarcharum impudentissimi, Affectu, contrucidatæ honestatis, & veritatis tenebriones, in libris etiam à se editis, non erubescunt asserere; quantâ certitudine ac evidentia, demonstratur DEUM existere, eadem certitudine & claritate, Papam esse Antichristum; in Sacra Scriptura prænuntiatum, demonstratur. Cum tamen omnis eorum demonstratio, vel nuda eorum assertiones; vel patetibus mendaciis, enormibusq; calumniis; vel textus Sacri depravatione, aut contorsione nitatur.

Notârunt rectè Theologi gravissimi, Lessius, Valentia, & alii, longaq; inductione constat, Consuetum esse Hæreticis, ut dum aliquod grande paradoxum statuunt contra Orthodoxos, pleno ore clamare, id esse clarissimum etiam Idiotis & ipsis pueris; quod & hic facit Lutherus, & Calvinus. Si & decenni puero facile est nosse, Papam esse Antichristum. Cur id retrò actis sæculis;

culis, hucusq̃ ignorat **Universus Orbis Ortho-**
doxus? Norunt bene Sancti Patres antiqui, &
 Concilia Oecumenica: nōrunt Celeberrimæ Chri-
 stianæ Academiæ, & doctissima Sapientum Cole-
 legia. Nōrunt Reges, & Principes Catholici,
 quænam sint **DEO** maximè propria: item nō-
 runt, quæ sibi usurpet Papa; hucusq̃ tamen non
 tantum non agnoverunt Papam esse Antichristū,
 sed semper firmissimè asseruerunt & asserunt, eum
 esse Caput visibile, & Pastorem **Universæ Ec-**
clesiæ. Ita è Patribus S. Iræneus lib. 3. adver-
 sus Hæreses cap. 3. Athanasius in Epist. ad Felicē
 Papam. S. Basilii Epist. 52. ad Athanasium.
 S. Chrysostomus Epist. 1. ad Innocentium Papam.
 S. Ambrosius in cap. 3tium Epist. 1mæ. ad Ti-
 motheum. S. Anselmus lib. de Incarnatione Ver-
 bi. cap. 1. & alii. Ex Conciliis item Concilium
 Generale Chalcedonense, Aetione 1. 2. & 3. in
 Epist. ad Leonem. Concilium Nicænum 2dum
 Aetione 2. Lateranense sub Innocentio III, cap. 5.
 Florentinum, & alia. Vide plura hac de re infra,
 & sub Notato 2do, 3tio, & ad Calcem **Libri hu-**
jus sat fusi.

Insuper Papam non esse Antichristum, soli. *Demōstratur*
de ac patenter inter alia evincunt etiam hæc. *evidenter &*
mutuariè,

Primò. Antichristus non regnabit nisi tribus. *Rō Pontificē,*
Annis cum dimidio; et habetur Danielis. 7. v. 25. *non esse Anti-*
christum.

Per tempus & tempora, & dimidium temporis.
Item Apocal. 11. v. 2. Mensibus quadraginta duo-
bus & ibidem v. 3. Diebus mille ducentis sexa-
ginti. Unde S. Irenæus lib. 5to. in fine ait. Re-
gnabit Antichristus Annis tribus & Mensibus
sex: & tunc veniet Dominus de Calis. S. Au-
gustinus lib. 20. de Civitate DEI, cap. 23. An-
tichristi (inquiit) adversus Ecclesiam, sævissi-
mum Regnum, licet exiguo spatio temporis susti-
nendum, qui vel dormitans, hæc legit, dubitare
non finitur, tempus quippe & tempora, & dimi-
dium temporis, Annum unum esse, & duos &
dimidium, ac per hæc tres Annos, & semissem
etiam numero dierum posterius posito, dilucescit
aliquando in Scripturis, & Mensium numero de-
claratur. Similia habent Theodoretus in cap. 7.
Danielis. Sanctus Cyrillus Catechesi 25. & alii
passim.

Secundo. Recipietur à Judæis pro Messia,

ut

ut docent SS. Patres antiqui, Irenæus, Cyrillus, Hieronymus, Ambrosius, Augustinus, Hilarius, & alii, idē probant, Tum ex cap. 5. Joan. v. 43 *Ego veni in nomine meo, & non recipitis me, si alius venerit in nomine suo, illum recipietis.* Tum ex S. Pauli Epist. 2. Thessal. cap. 2. v. 10, *Et quod Charitatem veritatis non receperunt, ut salvi fierent, ideo, mittet illis DEUS operationem erroris, ut credant mendacio.*

Tertio. Ignem faciet descendere de Cælo in conspectu hominum. Apocal. 10. v. 13. Efficiet item, ut Imago Bestiæ loquatur. Apocal. 13. v. 1.

Quarto. Sedes Antichristi futura est Hierosolymis; S. Joannes enim in Apocal. cap. 11 dicit duos testes (scilicet Enoch, & Eliam) pugnatu-
 ros cum Antichristo, in Jerusalem, & ibidem ab illo interficiendos; & corpora (inquit) eorum jacebunt, in plateis Civitatis magnæ, quæ vocatur Spiritualiter Sodoma, & Agyptus, ubi & Dominus eorum crucifixus est. In quem locum ait Aretas. Corpora ipsorum insepulta, projiciet in plateas Jerusalem, in ea enim regnabit tanquam Rex Judæorum. Similiter exponunt alii Interpretes.

Quin-

Quintò. Tempore Antichristi, venturi sunt duo testes (Enoch & Elias, vel ut alii volunt cum Patre Maldonato, in cap. 17. Mathæi, Moyses & Elias) qui amicti Saccò, seu ciliciò, prophetabunt diebus mille ducentis & sexaginta, & habebunt potestatem claudendi Cælum, ne pluat diebus Prophetiæ ipsorum, & potestatem habent, convertendi aquas in sanguinem, & percutiendi plagâ omni terram. Apocal. ii.

Sextò. Venturus Antichristus modoprimum, post everisionem Romani Imperii, ut asserunt Patres, tam Græci, quàm Latini. S. Cyrillus Catechesi 15 ait. *Veniet prædictus Antichristus, cum impleta fuerint tempora Romani Imperii.* S. Chrysostomus in 2. Thessal. 2. *Quando è medio, sublatum fuerit Romanum Imperium, tunc veniet et Antichristus.* Similiter loquuntur, Ambrosius, Theophilactus, Lactantius, & alii. Item Tertullianus in Apologetico adversus Gentes, cap. 32. ubi etiam addit; Fideles orare pro diuturnitate Romani Imperii, eò quòd sciant eo Imperiæ everisò, imminere extremam sub Antichristo calamitatem. *Est (inquit ille) & alia ma-*

N

ior

jor necessitas nobis orandi pro Imperatoribus, etiam pro omni Statu Imperii, rebusq; Romanis, quod vim maximum universo Orbi imminentem, ipsamq; clausulam seculi, ac orbitates horrendas comminantem, Romani Imperii commeatum sciamus retardari; itaq; nolumus experiri, & dum precamur differri, Romanæ diuturnitati favemus.

Divus Hieronymus id ipsum confirmat insuper antiquissima Traditione Ecclesiæ; in Caput enim 7. Danielis. Ergo dicamus (inquit) quod omnes Scriptores Ecclesiastici tradiderunt, in Consummatione Mundi, quando Regnum destruendum est Romanorum, decem futuros Reges, qui Orbem Romanum, inter se diuident.

Propheta verò Daniel. cap. 7. v. 24. sat clarè prædicit, non venturum Antichristum, nisi post illos decem Reges, qui Imperium Romanum inter se dividunt, & proinde post illius everfionem.

Hæc enumerata signa sex, nullatenus convenire Episcopis Romanis, per se evidens est. Nō enim tantum semper quatuor Annis, verum multis sæculis, regnat jam Pontifex Romanus; à
Judæ-

Judæis pro Mefsia nunquam receptus; nec ul-
 lus post Divum Petrum fuit, Judæus Gente,
 aut Religione; non fecit ignem de Cælo de-
 scendere, aut bestiam loqui; Sedem suam habet
 Romæ non Jerofolymis, ubi Crucifixus est Do-
 minus; necdum etiam comparuerunt illi duo te-
 stes, Enoch vel Moyfes, & Elias, amici saccô.
 Imperium demum Romanum, nondum planè de-
 solatum, ac eversum est.

Accedit Imò. Quia Ecclesia Catholica, quæ
 toto Orbe diffusa est, non potest errare in Fi-
 de, cum sit Columna & Firmamentum veritatis
 Hæc autem Ecclesia negat Pontificem esse An-
 tichristum, & fatetur, Eum esse suum Pastorem,
 & Caput.

Accedit 2dò. Quia qua ratione est evidens
 Luthero, Papam esse Antichristum? siquidem i-
 psemet Lutherus adhuc Annò 1518, die Sanctissi-
 mæ Trinitatis, ad Leonem X Papam, in Præfa-
 tione, in Resolut: Indulgent: scribit hæc. *Be-*
atissime Pater, prostratum me pedibus Beatitu-
dinis Tue offero cum omnibus quæ sum, habeo.
Vivifica, occide, voca, revoca, approba, reproba

*Eadē veritas
 clarè evinci-
 tur adhuc ali-
 is Rationibus.*

Judiciū Lu- ut placuerit. Vocem Tuam, Vocem Christi in Te
 z heri pro tūc
 Sobrii, de Le- presidentis & loquentis agnoscam; si mortem me-
 one Papa, & rui, mortem non recusabo. Et eodem Annō po-
 Rō: Ecclesia- stea coram Cardinali Cajetano, & aliquot Pro-
 ceribus ac Cæsaris Consiliariis scriptō & ore fi-
 dē suā Confessus ita; Ego Martinus Luther Augu-
 stinianus, protestor me colere & sequi Sanctam Ro-
 manam Ecclesiam in omnibus meis dictis, & fa-
 ctis, presentibus, præteritis, & futuris. Quod
 si quid contra vel aliter dictum, fuit vel fuerit,
 pro non dicto haberi, & habere volo. Imò adhuc
 Añō 1519, 3tia Martii scripsit Epistolā ad Leo-
 nem Papam, in qua etiam continentur hæc. Ple-
 nissimè confiteor, Romanæ Ecclesiæ potestatem, esse
 super omnia; nec ei præferendum quidquam sive
 in Cælo, sive in terra; præter unum IESUM
 Christum Dominum omnium &c. Insuper Annō
 1520, 6ta Aprilis ad eundem Leonem X scripsit
 (exstat hæc Epist. Tom: 2. Lutheri, Epist. 166)
 Celebratior (inquit) & Augustior est in omni
 Terrarum Orbe, tot tantorumq; Virorum literis
 cantata Opinio, & vitæ tuæ inculpata fama, quàm
 ut à quodvis vel maximi hominis possit quavis ar-
 te

te impeti. Non sum tam stultus, ut eum incessam,
quem nemo non laudat.

Deinde Quæro. Omnesne Romani Pon-
tifices fuerunt Antichristi? Respondent Nova-
tores. Minimè. Sed primus inter Episcopos Ro-
manos, fuit Antichristus, Gregorius Magnus,
homo pessimus. Ita Centuriatores, Centuriâ
6tâ, cap. 1. & Chytræus in cap. 9. Apocalyp.
Vel post Gregorium (qui ad Cælestem Beatitu-
dinem evocatus Annô 604) Bonifacius III (ut
alii volunt) qui obiit Annô Christi. 606
Contra est. (Præterquam quòd Lutherus in Cap.
9. Apocal. dicit. *Gregorius fuit Vir Sanctus &
bonus.* idem dicit Bibliander.) Ergone omnes
Majores nostri Christiani, quotquot in Polo-
nia, Germania, Gallia, Hispania, Anglia, Sve-
cia, Dania, &c. fuerunt ab Anno 600, usq; ad
tempora Lutheri & Calvini, scilicet ad An-
num Christi 1515. (Nam Zvinglius An: 1516
Lutherus, 1517, Calvinus circa An: 1625, suas
Hæreses exorsi sunt) fuerunt omnes hi Antichri-
stiani, & ad inferorum pænas damnati? Itane
æternum periêre, miraculis, doctrinâ, Sanctitate
infi-

infignes? præter alios innumeros, Bernardus Anselmus, Albertus, Stanislaus, Casimirus, Bonifacius I, Archiepiscopus Moguntinus, Germanorum Apostolus; Ansgarius, Apostolus Svecorum; Ebbo, Archiepiscopus Remensis, Daniæ Apostolus &c. Hi enim omnes, ut evidens est ex Historiis, paruerunt Papæ, & vixerunt post Gregorium Magnum. Quænam contra Pontifices Romanos Concilia legitima congregata? Quis eos, ex inculpatæ Fidei Auctoribus, & Doctoribus, unquam oppugnavit, & cõvicit errasse in Materia Fidei? Ubi nam per tot sæcula latuit vera Ecclesia Christi? *Ecquid verisimilene est* (utor verbis Tertulliani de præscriptione, cap. 28. qui floruit Anno Christi 210) *ut tot, ac tantæ Ecclesiæ, in unam Fidem erraverint?* aliquos Marcionitas, & Valentinianos (Lutheristas, Calvinistas) liberanda veritas expectabat, interea perperam Evangelisabatur? perperam credebatur?

Audi Hæretice, mellifluum Doctorem Bernardum, qui obiit longè post S. Gregorium Magnum, nempe Annò 1153. quem, *Virum esse Sanctum*

S. Bernardi
sensus de Rõ.
Pontificibus.

Etum, nominat ipsemet Calvinus lib. 4. Instit. cap. 7. Audi inquam verba eius lib. 2. de Consideratione, ad Eugenium Papam; Age, indagemus adhuc diligentius, quis sis, quam geras, videlicet pro tempore Personam, in Ecclesia DEI? Quis es? Sacerdos Magnus, Summus Pontifex; Tu Princeps Episcoporum, potestate Petrus, Unionione Christus; Tu es, cui claves traditæ, cui Oves concreditæ sunt. Sunt quidem & alii, Cæli Ianitores, Gregumq; Pastores; sed Tu tantò gloriosius, quantò differentius utrumq; præ cæteris nomen, hereditasti. Habent illi assignatos sibi Greges, singuli singulos; tibi Universi crediti, uni, omnes. Aliorum potestas certis arctatur limitibus, tua extenditur & in ipsos, qui potestatem super alios acceperunt. Ibidemq; Eugenium, vocat Vicarium Christi. Non absimilia habent alii Sancti Patres.

Ad meliorem intelligentiam dictorum.

NOTA Primò.

NOvatores nonnulli (ut testatur P. Beccanus) asserunt, per duos illos testes, Apocal: 11. intelligi debere Ioannem Hussum, & Lu-

*Demōstratur
duos testes A-
pocal: non esse
Hussum, &
Lutherū, vel
Lutherum &
the- Calvinum.*

therum: vel Lutherum & Zvinglium, aut Calvinum, hi enim ab Antichristo (idest ut calumniatur) Romano Pontifice, persecutiones magnas passi sunt; imò primus ex illis, vivus combustus Constantiæ. Quàm effrontissima hæc interpretatio Scripturæ Sacræ & cæca intelligentia! ut constat ex his.

*Huss contraria docuit
Luthero.*

Primò. Illinc duo testes à DEO missi? qui in Articulis Fidei, sibi docuerunt è Diametro opposita? Joannes enim Huss. Tom. 1. fol. 51. in Elucidatione sua Fidei; confirmat invocationem Sanctorum. Epist. 35. multum tenet de meritis Sanctorum. Tomo 2. ad Caput Epist. 5. S. Jacobi, fol. 149. agnoscit septem Sacramenta; & eodem Tomo, Serm. de Exequiis, Missam approbat, docetq; Corpus Christi esse ante sumptionem; hortatur item Sacerdotes ut Missas devotè celebrent. Lutherus verò, nonne omnino his contraria, suos docuit? licèt idem Huss, ob alias suas propositiones graviter erroneas, inter quas fuerunt hæc: *Omnia fiunt necessitate absoluta. Soli boni sunt in Ecclesia. Nullus est Dominus civilis, nullus est Præla-*
tus

tus, nullus est Episcopus, dum est in peccato mortali. Merito pro hæretico habitus est, à toto Universali Concilio Constantiensi, Ecclesiam Orthodoxam repræsentante, & ob Hæresim, rogo adjudicatus, ab eodem Concilio. Calvinus, Zvinglius negant verè esse Corpus præsens Christi in Eucharistia, sed solum esse figuratè, significativè, seu tanquam in signo. E contra Lutherus, firmissimè censet, existere verè Corpus Christi in Eucharistia, licèt simul cum Substantia panis.

Secundò. Lutherus in lib. de verbis Cænæ. Lutheri judicium de Zvinglio, & de Calvinistæ & Zvingliani) sunt Verbi DEI corruptores, Idololatæ, Diabolicas cogitationes circumferentes, blasphemi, deceptores. Maledicta sit in omnem eternitatem, cum illis. charitas, & concordia. E contra Zvinglius Tomo 2. Epistolarum ad Esling. scribit; Lutherus est falsus Prophetæ, scurra, sue fædior, pessimus Hæreticus, impostor, Marcione peior. Et in Responsione ad Lutheri librum de Sacramento, ait; Lutherus

est incorrigibilis hæreticus, Antichristus, Christi negator.

Tertio. Illine sunt testes, amici *saccô*, seu *ciliciô*, qui postquam à Fide Catholica defecerunt, detestati sunt Austeritatem vitæ, castigationemq; corporis proprii: ad omnemq; peccandi licentiam, aperuerunt viam, docendo; solum Fidem, ad salutem necessariam esse, & sufficientem; Decalogum non pertinere ad Fideles Christi. Legem DEI, Sanctis esse impossibilem. Omnia nostra opera bona, esse peccata mortalia coram DEO.

NOTA Secundò.

Nomine Babylonis, quid intelligitur?

PE Babylonem, quam describit S. Joannes, in sua Apocal. cap. 17. de eaq; ibidem multa prædicit; licet SS. Patres, Augustinus, Ambrosius, Prosper, Beda, Thomas, item Haymo, Rupertus & alii, intelligunt universam Diaboli Civitatem, id est, omnium impiorum multitudinem; tamen probabilius est, quòd per Babylonem in sensu literalì, intelligatur Roma; ut ex Scriptura, ratione, & Auctoritate, tam antiquorum
rum

rum Scriptorum, Tertulliani, Hieronymi, Cassio-
dori, Victorini; quàm Theologorum recentium,
ut Bellarmini, Salmeronis, Suarez, Sixti Senen-
sis; aliorumq; plurimorum doctissimè probat,
noster Cornelius à Lap. in suo Eruditissimo Cō-
mentario, in Apocalypsim. Probabilius, inquam,
quòd Roma intelligatur; sed non ut Hæretici
calumniantur, Romana Ecclesia, neq; Roma
Christiana, qualis nunc est; verum Roma infi-
delis & pagana, qualis erat sub Nerone, & aliis
Imperatoribus, Ethnicis, usq; ad Constantinum
Magnum, qualisq; rursus probabiliter futura,
tempore Antichristi, ante finem Mundi.

De Ecclesia Romana quid sentiant Patres,
utinam attentè audiant, & penetrent Novatores.
S. Jrenæus, antiquissimus, & Doctissimus Pa-
ter, Episcopusq; Lugdunensis, lib. 3. adver-
sus Hærcses. cap. 3. ait. *Sed quoniam valde lon-
gum est in hoc tali Volumine omnium Ecclesia-
rum enumerare Successiones, maximæ, & anti-
quissimæ & omnibus cognitæ, à Gloriosissimis du-
obus Apostolis, Petro & Paulo, Romæ, fundatæ,*

*Antiquorum
Patrum sensus
de Romana
Ecclesia. !*

Et constituta Ecclesie, eam quam habent ab Apostolis traditionem & annuntiatam hominibus fidem, confundimus omnes eos, qui, quomodo, vel per sui placentiam malam, vel vanam gloriam, vel per cæcitatem, præterquam oportet, colligunt. Ad hanc enim Ecclesiam, propter principalem principatum, necesse est omnem convenire Ecclesiam, in qua semper, ab iis, qui sunt undique, conservata est ea, quæ est ab Apostolis Traditio.

Tertullianus, lib. de præscriptione cap. 36to. Felix (inquit) Ecclesia Romana, cui totam Doctrinam Apostolicam cum Sangvine (Petrus, & Paulus) suo profuderunt.

S. Cyprianus lib. 1. Epist. 3. ad Corneliū Papam; Sedem Romanam vocat, Petri Cathedram & Ecclesiam Principalem, unde unitas Sacerdotalis exorta est. & lib. 4. Epist. 8. ad eundem Cornelium, vocat eandem, Ecclesie Catholicæ, Matricem & Radicem. Hæc est illa Ecclesia, (ut scribit Divus Hieronymus, adversus Rufinum) quæ semper immaculata permansit, & Domino providente, ac Beato Apostolo ferente opem, in futuro manebit.

Est

Est, ut idem S. Doct. in Epist. sua 57. ad Damasum Papam, ait. Domus illa, extra quam, quicumq; Agnum comederit, profanus est. Est illa Arca Noe, in qua si quis non fuerit, regnante Diluvio, peribit. Hæc est Ecclesia, in qua, (ut inquit D. Augustinus, Epist. 162. & lib. 1. cap. 2. contra Epist. Parmeniani, item in Psal. contra Partem Donati) semper viguit, Apostolica Cathedra Principatus; cui totus Orbis Christianus, in transmarinis & longè remotis terris, subiectus est. Hæc ipsa est Petra, quam non vincunt inferorum portæ. Similia habet S. Optatus, lib. 2. contra Parmen. Sanctus Leo Epist. 87. & alii; quin & ipse Lutherus Ecclesiam Romanam multum de prædicat, vide supra pag. 100.

NOTA Tertiõ.

Ipsa etiam Urbs Christiana Roma, (quæ olim, Valentia, fuit dicta) Sancta est, & Sanctior *Elogium Urbis Romanæ forme veri-*
 omnibus, Orbis Urbibus. Ubi enim (ut re-
 tæ notat Cornelius à Lapide) tot Monasteria, *tati.*
 tot Basilicæ Apostolorum, SS. Pontificum, Martyrum,
 Virginum, Martyria & Tempia tot hospitalia, tot
 nosocomia, tot orphanotrophia, quot Romæ?
 ubi tot charitatis opera, tot misericordiæ sodali-

tates

tates, tot eleemosynæ, tot pietatis exercitia, quot Romæ? ubi tot Prælati Sapientes, & integri, tot Sacerdotes probi & pii, tot Religiosi Sancti: Tot Virgines DEO dicatæ, quot Romæ? ubi Cives & Populus tam devotus, tam Christianus, tam ardens zelô DEI, uti videmus Romæ? verum Hæretici, livore cæci, ab his oculos averunt, & Romæ nonnisi, lûpas & gurgustia quarunt & inveniunt, fur enim furem agnoscit, lûpus lupam, leno lenam. Hæ enim longè magis exteris, quàm civibus, uti expositæ, ita & committæ sunt. Romæ enim est confluxus omnium, ex toto Orbe nationum; in Urbe est Orbis; Quid mirum, in tanta colluvie, esse spurcos, & incestos, quibus, ni lûpas permittas, agnos invadent.

*Rô: Pontifex
adversatur
Christo Hæ-
reticorum.*

Vide infra in
Notato IV.

NOTA Quartò.

EX dictis luculenter constat, virulentissimū, & teterrimum probum esse, si quis in illo cap. 17. Apocal. à S. Joanne, per Babylonem, & meretricem purpuratam, asserat denotari Ecclesiam Romanam, aut Pontificem Romanum,

vel

vel eum censeat Antichristum, seu adversarium
 JESU Christi, Domini Nostri. Concedendum
 tamen, quod Papa adversetur non quidem Chri-
 sto vero, & communi Fidelium, (ejus enim est,
 in terris Vicarius, & cultor eximus) sed adver-
 satur Christo, quem colunt Hæretici, præsertim
 Calvinistæ, quemq; sibi fingunt pro eo, quod
 non est ipse. (Calvinus enim, (ut sat fusè & cla-
 rè ostendi in lib. cui titulus; *Admiranda Zvin-
 glii & Calvini. Tract. 2. cap. 3.*) cum suis ple-
 risq; Assæclis, impiè docet. Christum non esse
 natum ex Virgine Illibata; Eumq; seu pressius
 loquendo, Animam Christi Domini, tempore in-
 fantiæ destitutam fuisse usu rationis, & intelligen-
 tiæ. Item, Christum Dominum in horto Get-
 semani, habuisse oblivionem, caliginem, incon-
 stantiam, Divinæ voluntatis repugnantiam, adeoq;
 re ipsa peccasse. Tempore item suæ passionis,
 damnatorum varias, in animo pertulisse; & di-
 cendo; DEUS meus ut quid dereliquisti me;
 in Cruce desperasse. &c. Ejusmodi Christo Cal-
 vinianorum, ignorantiam atq; peccatò laboranti,
 desperabundo, aut etiam re ipsa desperanti, damna-
 torum

torum pœnas in animo perferenti, haud dubiè
 potentissimè adversatur Romanus Pontifex; &
 eo nomine, Antichristus audiri non refugit, ut
 sapienter annotavit, Eruditissimus Theophilus
 Raynaudus Tom. 10. in lib. cui titulus *Corona
 Aurea Romani Pontificis*.

NOTA Quintò.

*Sacra Pro-
 phetia, impia
 Calvinistica
 detorsio con-
 tra Romanos
 Pontifices.*

CAlvinus, nefandi criminis, judicialiter con-
 victus, & in pœnam tanti sceleris, cauteriò
 candenti lilio, in suo humero inustus; ut testa-
 tur sub jurejurâdo in vita Calvinì à se conscripta
 Hieronymo Bolsecus, Medicus Lugdunensis. Itè
 Jacobo Laingner Doctòr Sorbonicò in vita Cal-
 vini; Surius ad Annum 1538. Stapletonus, Cam-
 pianus Martyr, & præter alios plurimos etiam
 Conradus Sch'usseburgius, primarius Minister
 Lutheranus. Hic inquam Calvinus impudentis-
 simus, explicando librum Genesis, impudenter
 Prophetiam illam Noëmi, Genesis cap. 9. v. 25,
Maledictus Chanaan, Servus servorum erit. Ap-
 plicat Romanis Pontificibus, ex eo, quòd se vo-
 cent, Servos Servorum. Impudenter inquam, nam
 Papa,

Papa, non absolutè se nominat *Servum Servorum*, sed cum addito, *Servum Servorum DEI*, quæ denominatio est longè alia, ut bene, ante aliquot Annorum centena, Ripertus lib 4. in Genesim, cap. 37. expressit his verbis. *Dixit Noe de Chanaan, Servus Servorum erit, quo additamento, servitus extrema, in d' Servilis nequitia, solet exprimi, nisi cum subiectione DEI, dum quis, per egregiam humilitatem suam profitetur se Servum Servorum DEI.* Et ita defacto facit Papa. Porro ferè primus ex Episcopis Romanis, titulum hunc ulurpavit, S. Gregorius Magnus, volendo sic superbiam deprimere, Joannis Jejunatoris, Constantinopolitani Patriarchæ, qui sibi arroganter assumpserat, nomen Patriarchæ Oecumenici, sive Universalis. Exemplum Sancti Gregorii, omnes deinde Pontifices Romani secuti, & quidè tam constanter, ut rescriptum, quod eo titulò careat, habeatur adultèrium; ut refert Joannes de Anania, ad Proœmium lib. 1. Decretalium. Dixi; ferè *Primus*, quia antea S. Damasus Papa, rescribens Stephano, Canthariensi,

& tribus Conciliis Africanis, in illis suis literis, se subscripserat, *Servum Servorum DEI.*

NOTA Sextò.

*In quo sensu
Rō. Pontifex
est Episcopo
Universalis?*

EX Cardinalis Bellarmini Tomo 7. quod apud S. Gregorium, dicatur Episcopus Universalis, qui solus Episcopus ita esse cupit, ut nullos alios patiatur. Sic enim lib. 7. Epist. 69. ait. *Si unus universalis est, restat ut vos Episcopi non sitis.* & lib. 4. Epist. 36. *Si unus Patriarcha Universalis dicitur, Patriarcharum nomen ceteris derogatur.* Et in tali sensu Papa non est Episcopus Universalis, quasi solus ipse sit Episcopus, & alii non sint Episcopi, sed ejus Vicarii. Est tamen Episcopus Universalis in hoc sensu, quod omnis ordinaria Jurisdictio Episcoporum, descendit immediatè à Papa, in quo omnis Jurisdictio Ecclesiastica, plenissime reperitur.

NOTA Septimò.

Lutherani ante multos Annos, ediderunt effigiem Lutheri, æri incisam, cum hac inscriptione; *Divinum, atq; admirabile Vaticanum*

num Divi Ambrosii & Augustini, de tempore,
 & adventu Sancti Lutheri, quo contra Anti-^{Anin Ambro-}
 christum Romanum scribere cepit, ut in literis ^{fiano Hymno}
 hujus versiculi, numerum anni representantibus ^{continetur}
 continetur, quod est apud Christi Fideles admi- ^{Vaticinium}
 ratione & notatu dignum. ^{de Lutheo?}

Ibi Cherubin, & Seraphin InCessabili
 VoCe proCLaMant.

Hujus versiculi, literæ numerales, conficiunt 1517
 quo primum Domini Anno, Lutherus prædicare
 cepit. Et ob hanc Prædicationem, per illam
 Prophetiam, per numeros literarum insinuatam,
 significatur (inquiunt Lutherani) exultatio, &
 gratulatio Cælestium Spirituum. Sed inscripti-
 onem illam esse erroneam, patet.

Primò. Quia illo Anno 1517, nonnullos tantum
 abusus Indulgentiarum taxavit Lutherus. Sed
 necdum illò Annò, Lutheranus erat Lutherus.
 Post editas enim pridie Festi Omnium Sancto-
 rum, de Indulgentiis Theses, Missam sequenti
 die, & aliis sequentibus diebus Festis, illò An-
 nò celebravit, septem esse Sacramenta agnovit,
 & Papam, Vicarium Christi, testatus est. Imò
 adhuc ipso Anno 1518. Dominica Sanctissimæ
 Trini-

Trinitatis die, scripsit ad Leonem. *Beatissime Pater, prostratum me pedibus Beatitudinis tue &c.* Et coram Cardinali Cajetano professus est Fidem suam his verbis: *Ego Martinus Luther Augustinianus &c.* imò adhuc Anno 1519, scripsit ad Leonem Papam. *Plenissimè confiteor Romanæ Ecclesiæ, &c.* vide suprà pag. 110. & infra pag. 117. Ergo adhuc tunc Antichristum colebat, & idololatriam exercebat; cum juxta Lutheranos, Antichristus sit Papa, & Missa idololatria. Quomodo ergo Exultatio Cælestiū Spirituum facta, ratione Anni 1517, ob Lutheri prædicationem?

Secundò patet, quia juxta lectionem Hæbreæ, ut est indubitatum, scribenda sunt per M. non per N. Cherubim & Seraphim; & sic provenient Anni 3517.

Tertiò patet. Quia ille versiculus desumptus est ex Isaia cap. 6. Ubi Seraphim simili modo clamant; Sanctus, Sanctus, Sanctus, Dominus DEUS Sabaoth; Ibi autem designatur potius excæcatio Judæorum; ut ex versu nono & sequentibus colligitur. Provocatur enim DEUS

US, ut aspectu suæ Sanctitatis, qua illi omne scelus displicet, scelera & impietatem vindicet. Quare, si Lutherani volunt omnino Annum Lutheranæ suæ Sectæ primum esse 1517. & Chronosticè designari illo versiculô ; debent consequenter dicere, designari Lutheri & ejus sequacium obcæcationem. *Addo.* Advertant Lutherani, in dictionibus his; *Ero ꝑ Ir It Vs Men Da X*, contineri Annum 1517, dictamq; Propositionem Chronographicam, verè convenire Luthero, ut facile patebit legenti librum hunc.

Nota demum. Quia plurimi è Novatoribus, præeunte Luthero & Calvino, dum Sermo incidit de Papa, exnunt effutire solent, Eum esse verum Antichristum, in Scriptura Sacra prænuntiatum; vel esse maledictum Chanaan, vel aliis fædissimis Epithetis Eum afficere non erubescunt, ideo.

Primò convenit. Scire quid de Romano Pontifice & Romana Ecclesia senserit ipse Lutherus, & Jansenius. Lutherus ergo Anno 1519, ad Leonem X. scripsit hæc; *Scio Romanam Ecclesiam, purissimum esse thalamum Christi, Matrem Eccle-*
sia

*Lutherus quâ
Sobrigde præ-
dicat Roma-
nam Ecclesiã.*

fiarum, Dominam Mundi, Sponsam Christi, Fili-
am DEI &c. Habetur hæc Epist. Tomo 1. Epi-
stolarum Lutheri, Epist. 166. vide & dicta su-
pra pag. 100.

Nec non Jan- Cornelius verò Jansenius, quem alii, Insula-
senius. tum Calvinum (fortè non immeritò) nominant,
is Tomo 2. lib. 1. cap. 29. ait. *Mibi constitu-
tum est Ecclesiam, quam ab infantia secutus sum,
sensuum meorum, ad extremum usq. spiritum du-
cem sequi Romanam Ecclesiam, & Beatissimi
Petri in Romana Sede Successorem, super illam
Petram, edificatam Ecclesiam scio. Quicunq. cum
illo non colligit, spargit apud eum solum, incorrupta
Patrum servatur hereditas. Quodcunq. ab ista
Petri Cathedra, in cujus communione à teneris
vixi, & porro vivere ac mori fixum est: Ab isto
Christi Domini Nostri Vicario, ab isto
Ecclesia Christiana Unversa Capite, Mode-
ratore, Pontifice, præscriptum fuerit, teneo; quid-
quid improbatum, improbo; damnatum damno; a-
nathematizatum, anathematizo. Item libro 10.
de Gratia Christi in Epilogo. Quidquid de re-
bus tam multiplicibus, tam arduis, non juxta
meam mentem, sed juxta mentem S. Augustini
pronun-*

pronuntiavi, & de Apostolica Sedis, Ecclesiâq;
Romane, Matris mee judiciô sententiâq;, ju-
ssend; ut illud jam nunc teneam si tenendum,
revocem, si revocandum; damnem & Anathema-
tizem, si damnandum, & Anathematizandum es-
se judicaverit.

Secundò Convenit. Ut Orthodoxus ad ob-
struendum os loquentium iniqua, habeat in pō-
ptu Selectos Romani Pontificis Titulos, ex Pa-
tribus Sanctissimis ac Doctissimis, & ex Cōciliis
Generalibus desumptos. Porro ē plurimis, quos
fussissimē cum Eruditissimis Glossis recenset
Pater Raynaudus librō suprâ citatō, sunt eti-
am hi.

ROMANUS PONTIFEX est.

Aaron dignitate, Abraham Patri-
archatu. Ita Sanctus Bernardus libro 2do de
Consideratione. cap. 8.

Antistes Summæ Sedis. S. Petrus Damiani,
lib. 11. Epistola 71. floruit Annō 1060.

Apostolicus Universalis Ecclesiæ, & Episcopus
omni

Digestio Al-
phabética Se-
lectorū Ro-
mani Pō:ifi-
cis Titulorū
apud Patres
& Concilia.

omnium Ecclesiarum. *Concilium Chalcedo:
Act. 6. Celebratum fuit Annô. 454.*

Archi-Pastor Ecclesiæ, quæ sub Cælis est. *San-
ctus Theodorus Studita Episc. 32. ad Leonem
Tertium. Miraculis clarus migravit in Calum
Annô Domini 826. S. Studita.*

Beatitudo, cui Episcoporum judiciaria, & Sum-
morum finem Ecclesiasticorum negotiorum,
in honorem B. Petri, Patrum decreta omni-
um, cunctâ reservavêre sententiam. *Tres Sy-
nodi Africanæ, in Epist. Synodica ad Dama-
sum Papam.*

Cacumen, ac Vertex humani generis. *S. Pe-
trus Damiani, Opusculo 23. cap. 1.*

Caput Divinissimum omnium Caputum. *San-
ctus Theodorus Studita. Epist. 33. ad Leonem
Tertium.*

Caput Christianæ Religionis. *S. Petrus Da-
miani, Opusculo 4to ex Edicto Constantini.*

Caput, à quo membra, quid credendum, quid
opinandum, quid tenendum sit, quærere de-
bent. *S. Cyrillus Patriarcha Alexandrinus
(vixit Annô Christi 430) in Thesouro. Citat
hunc*

- hunc textum *S. Thomas, Opusculo 1. & 19.*
Custos Vineæ, à Salvatore ipso deputatus. *Concil: Chalced: in fine & Act: 3. in Relat. Synodica ad S. Leonem Papam.*
Custos Vitæ, & Fidei Christianæ. *S. Anselmus Cantuariensis Archiepiscopus lib. de Incarnatione Verbi. Capite 1. obiit hic Sanctus Anno 1106.*
Custos Fidei. *S. Petrus Chysol. Serm. 107. & Concilium Ephesinum Tomo 2. cap. 15.*
Custos Sponsæ Domini. *S. Bernardus Epist. 49. & 161.*
Depositor Profanarum Hæresum. *Synodus Alexandrina, ad Felicem Papam.*
Doct̃or Supremus, Orbis terrarum. *S. Damascenus in Hist. Barlaam. cap. 11.*
Dominus Dom̃us DEI, & Princeps omnis Possessionis ejus. *S. Bernardus Epist. 237.*
Dominus & Pater totius Ecclesiæ in terra peregrinantis. *S. Anselm. lib. de Incarnatione Verbi cap. 7.*
Episcopus, solus Universalis omnium Ecclesiarum. *S. Damiani, Opusc. 23. cap. 1.*

Q

Medi

Fastigium sublimē Sacerdotii. *Sanctus Cyprianus Epist. 51.*

*Tituli, quos
Romano Pō-
tifici Conci-
lia & Patres
tribuere con-
sueverunt.*

Firmamentum Ecclesiæ Corporis Christi, Prin-
cipatus, & Caput, Pastor humani Gregis, Pe-
tra Ecclesiæ, & Clavicularius Regni. *San-
ctus Isidorus Hispalensis Episcopus libro de
Vita & morte Sanctorum. cap. 69. migra-
vit in Cælum Anno Christi 636.*

Gubernator Magnificus Romanæ Sedis, Sum-
mus Pontifex & Universalis Papa. *Episco-
pi Germaniæ, ad Ioannem 8vum:*

Hæres, cui Orbis Hæreditas. *S. Bernardus, lib. 3. de Considerat. cap. 1.*

Homo hominum præcipuus. *S. Petrus Dami-
ani, Opusc. 23. cap. 1.*

Interpres vocis, B. Petri, omnibus constitutus.
Concil. Chalced. Epist. ad S. Leodem Papam.

Lingva Coelorum. *Sanctus Petrus Damiani
Serm. 6.*

Lumen magnum Princeps Sacerdotum primus.
*S. Theodorus Studita, lib. 2. Epist. 12. ad
Paschalem.*

Magi.

Magister Orbis totius. *S. Damasc. in Hist.
Barlaam. cap. 11.*

Medicus unus, singularis præcellens, Catholicis-
simus, id est, Universalissimus, à DEO pro-
visus, sanandis Christi membris. *S. Igna-
tius Episcopus Constantinopolitanus, ad Ni-
colaum I.*

Murus inexpugnabilis, contra omnes Hæreses.
*Rupertus (floruit circa Annum 1115) lib. 2.
Offic. cap. 22.*

Nutritor, cui commissa est Ecclesia. *San-
ctus Bernardus Epist. 237. quæ est ad Euge-
nium Papam.*

Oculus totius corporis, ostendens rectam veritas
tis semitam. *Tarasius Constantinopolit. Epi-
scopus, Epist. ad Hadrianum Papam.*

Pastor unus Ovium, & Pastorum omnium. *San-
ctus Bernardus libro 2. de Consid. cap. 8.*

Pater omnium Episcoporum & alii Filii ejus,
est Princeps & Patriarcha, cui data est pote-
stas in omnes Principes Christianos, & o-
mnes populos eorum, ut qui sit Vicarius Chri-
sti Domini nostri supra cunctos populos &

Universam Ecclesiam Christianam. Concili-
um Nicanum primum Canone 39.

Tituli, quos
Romano Pö-
tifici Conci-
lia & Patres
tribuere con-
sueverunt.

Pater Christianæ Plebis. Sanctus Augustinus
Epist. 162.

Pater Orbis. S. Damiani Opusc. 23. cap. 1.

Pontifex Summus Magnæ Sedis Apostolicæ
Concilium secundum Constantinopolitanum,
Act. 4ta. Multi Sancti Patres, Ro-
manum Episcopum; Pontificem Summum; vel
Maximum, appellârunt; sic Stephanus Epi-
scopus Carthaginensis in Epist. ad Sanctum Da-
masum. Sanctus Anselmus in Præfatione
Libri de Incarnatione Verbi ad Urbanum
Papam. Sanctus Bernardus in omnibus suis
Epist. ad Innocentium Secundum & Euge-
nium Tertium.

Portus securus totius Ecclesiæ. S. Theodorus
Studita in Epist. ad Paschalem Papam.

Portus tutissimus Catholicæ Communionis.
S. Hieronymus Epist. 16.

Primipilus Christianæ militiæ & Signifer Im-
peratoris Æterni. Sanctus Petrus Damiani
sect. 37.

Primas

Primas Primatum. Gregorius IX, in Epist.
ad Gennadium Patriarcham Constantinopo-
litanum.

Primas omnium Episcoporum. S. Leo serm. 2.
de sua Assumpt.

Princeps Episcoporum. Synodus Epyri ad Hora-
misdani Papam.

Propugnator impenetrabilis ab omni errore, quē
DEUS providit, doctrinis Eum per omnia
veritatis astringens; ut quemadmodum Pe-
trus, ita & hic, affectu ferventiore decertans
omnes ad DEUM perducatur. Concil. Chal-
cedonen. Act. 19.

Quodammodo fons Cælestis Sapientiæ. S. Pe-
trus Damiani Opusc. 7mo.

Rector propriè omnium. S. Leo Serm. 2. de
sua Assumpt. 42.

Refugium Commune. Sanctus Bernardus,
Epist. 198.

Rex Regum, & Princeps Imperatorum; Præ-
cipuus hominum. S. Petrus Damiani Opusc. 23.
cap. 1.

Sacerdos Magnus, Summus Pontifex, Princeps
Episco-

*Tituli, quos
Romano Pō.
tifici Conci-
lia & Patres
tribuere con-
sueverunt.*

*Episcoporum. Sanctus Bernardus libro 2. de
Consid. cap. 8.*

*Sacerdos Sacerdotum Divinitus omnibus præe-
minens, & Pater Patrum, Dominus Noster,
ter Beatissimus Papa. Ita Abbates & Mo-
nachi Græci in Concilio Lateranensi sub S.
Martino I.*

*Sedes Prima, quæ & unamquamq; Synodum sua
Autoritate confirmat, & continuata mode-
ratione custodit pro suo Principatu, quem
B. Petrus Apostolus Domini voce perpetua,
Ecclesia nihilominus subsequente & tenuit
semper & retinet. Gelasius Papa in Epist.
ad Episcopos Dardaniæ.*

*Sol Æterni Luminis. S. Maximus Epist. ad
Marinum Diaconum,*

*Sponsus Ecclesiæ. Concilium Generale Lugdu-
nense.*

*Thronus Supremus Verticalis, in quo Christus,
Fidei Claves posuit; adversus quem non præ-
valebunt, usq; ad Consumationem, portæ in-
feri; Ora scilicet Hæreticorum. S. Theodo-
rus studita, Epist. ad Naucratiū,*

Tuba

Tuba Sanctissimi Spiritus. *Theodoretus in Epist. ad S. Leonem Papam; Præcipuò jure, Papa dicitur Tuba Spiritus S. Quia solius est Romani Pontificis proponere infallibiliter Sacram doctrinam, assistente ipsi hac in parte Spiritu S. Item ejus est, omnes ad bellum Sacrum contra errores & vitia potenter animare,*

Turris fortitudinis. *S. Bernardus Epist. 257.*

Vertex Apostolicus Præsulorum. *S. Athanasius cum Collegis in Epist. ad Felicem II, & Episcopi Africani ad Theodorum Papam.*

Vertex Apostolicus Præsulorum, *cujus vetusta sollicitudo est, tam mala damnare, quàm revelare laudanda. Episcopi Africani in Epist. ad Damasum Papam.*

Vertex Ecclesiarum, *super cujus firmamentum, Ecclesiæ Columnæ, qui Episcopi intelliguntur, confirmatæ sunt. S. Damasus Epist. 4.*

Vertex membrorum omnium Ecclesiæ. *S. Augustinus serm. 124. de tempore.*

Vicarius Christi. *S. Ambrosius, libro 10 in Lucam, cap. 24. S. Bernardus lib 2. de Consideratione cap. 8. & libro 4. c. p. 7. Eu-*

genius IV. cum Concil. Florentin literis Unionis.
 Vicarius Generalis Christi solus in Mundo.
S. Brigitta lib. 7. Revelationum cap. 19.

Vice Christi fungens, & Summo Pastorum in
 Apostolica dignitate succedens. *S. Petrus
 Damiani, Opusculo 7. cap. 4.*

Vir Sedis Apostolicæ, qui Universam plenitu-
 dinem Catholicæ Ecclesiæ, benè ducit & or-
 dinatè secundum Legem Divinam deducit.
Sanctus Maximus Epist: ad Petrum Illustrè.

*Desiderium
 Authoris.*

Utinam omnes Viatores, ab ejusmo-
 di Sedis Apostolicæ Viris, ordinatè
 secundū Divinā legē, deduci se si-
 nant, haud dubiè, terminū desidera-
 bilem viæ suæ, scilicet Cælestem
 Patriam, consecuturi.

F I A T. A M E N.

I N D E X

Rerum notabilium quæ in hoc libro
continentur.

A.

Alexander III Papa decrevit, ut recurratur ad
Romanum Pontificem, pro Canonizatione. à
fol: 72. & meritò id statutum est. à fol: 73.

Alphabetū Selectorum Romani Pontificis Titulorū
apud Patres & Concilia. à fol. 119. ad fol: 128.

Ambrosiano in Hymno non continetur Vaticini-
um de Luthero, à fol: 115.

AntiChristi, adventum signa sex præcedent, &
quæ nam? à fol. 95.

B.

Babylonis nomine quid intelligitur? à fol. 106.

S. Bernardus Malachiæ sibi amicissimi conscripsit
vitam, ex ea firmantur multi Articuli Fidei no-
stræ. fol. 5, Divi Bernardi sensus de Romanis
Pontificibus. à fol. 102.

C.

Card: Bellarminus eruditè ac rectè deducit, fuis-
se Lutherum designatum per stellam, quam
S. Joannes cap: 9. Apoc. describit cecidisse
de Cælo. à fol. 80.

Christus Dominus, quo Anno Ætatis suæ, affi-
xus Cruci? fol. 58.

Christi nomen & Antichristi, variè sumitur, à fol. 90.
Calvini & Lutheri impudens calumnia de Roma-
nis Pontificibus, à fol. 92.

Calvinistica impia detorsio Sacræ Prophetiæ con-
tra Romanos Pontifices, à fol. 112.

Ceremoniæ in Canonizationibus, quænan. olim
adhibitæ? à fol. 74.

D.

Deipara quô Annô Ætatis suæ, obiit? fol. 59.

Desiderium Authoris, fol. 128.

Donatistarum errores, fol. 83.

E.

De Ecclesia Romana, Antiquorum Patrum sen-
sus, à fol. 107.

Eunomii Hæresiarchæ impia doctrina, à fol. 83.

F.

Fausti Manichæi erronea dogmata, fol. 84.

G.

Georgii, Ducis Saxoniae, sensus de Lutheri do-
ctrina, fol. 89.

De S. Gregorio Magno, quidnam sentiant Centu-
riatores & Lutherus? fol. 101.

H.

S. Hyacinthi Canonizatio ut differretur, cur qui-

affi.
fol. 90.
Roma-
e con-
olim
59.
fen-
l. 83.
4.
do.
entu-
qui-
dñi intendebrnt? fol. 69.
His, contrariū docuit Luthero. fol. 104.

I.

Janſenius deprædicat Romanā Eccleſiā. à fol. 118.
Joachimo Abbati, attribuitur falſò Prophetia de
ſucceſſione Romanorum Pontificum. à fol. 33.
Joviniani impia dogmata. fol. 84.

L.

Lutheri Prophetiæ multifariæ erroneæ. à fol. 76.
Errores antiquarum Hæreſum eduxit ab inferis
Lutherus. à fol. 86. quā Sobrius, laudat Eccleſiā
Romanam. fol. 100. & 117.

M.

Sancto Malachiæ attribuitur falſò Prophetia de
ſucceſſione Pontificum Romanorum, eſtq; præ-
dictio illa erronea. à fol. 7. illius prædictionis
quis primus Scriptorum meminit, & quis eam
interpretatus? fol. 2. S. Malachiæ vitæ com-
pendium. fol. 3. circa illam prædictionem al-
verſio bina notatu digna & perutilis. à fol. 17.
Patris Menestrier, item P. Papebroc'hii, nec
non Patrum Reviſorum Romanorum Sententia
de illa Prophetia à fol. 14. Paradigma illius Pro-
phetiæ. à fol. 19.

N.

Nomen Petri cur nullus Pontificum Romæ assum-

psit? à fol. 65. Cur assumpti ad summum Pontificatum, mutant nomen? à fol. 65.

O.

Octavianus electus in Papam, primus mutavit nomen & cur? fol. 65.

P.

S. Petrum fuisse Romæ, & quidem Episcopum Romanum, probatur, solvunturq; in contra objectiones Hæreticorum. à fol. 55. Quanto tempore fuit Episcopus Antiochiæ & Romæ? fol. 61. Cathedra S. Petri asservatur Romæ Ibidem.

P. non erit Papa, falsum. à fol. 63. Falsum item, quòd si Papa aliquem in Sanctorum numerum, referat, brevi sit moriturus. à fol. 69.

Papæ nomen, quibusnam antea conveniebat? & nunc cui? Et quidnam significat hæc dictio, Papa? à fol. 47. Quid est, esse Papistam? à fol. 79.

Pseudo-Apostolicorum nefaria dogmata à fol. 85.

R.

Romano Pontifici Néoelecto, non dicitur: *Non videbis Annos Petri.* fol. 43. Quinam Pontifices Romani brevi tempore rexerunt Ecclesiam? à fol. 43. Congruentiæ variæ afferuntur ex Authoribus pro brevitate vitæ Romanorum Pontificum & refelluntur. à fol. 48. Statuuntur

tur veræ al'æ hujus causæ. à fol. 53.
Romanæ U. bis E. ogium. à fol. 109.

S.

Servum servorum DEI; primus ferè se nuncupa-
vit S. Gregorius Magnus. Et quam ob cau-
sam? fol. 113.

In Sanctorum Album quis primus à Pontifice
Romano relatus? fol. 71.

T.

Testes duo Apocalyptici, non est Hus & Luthe-
rus; vel Lutherus & Calvinus. à fol. 103.

V.

Universalis Episcopus, in quo sensu est Papa? f. 114.
Vigilantii error. fol. 85.

Z.

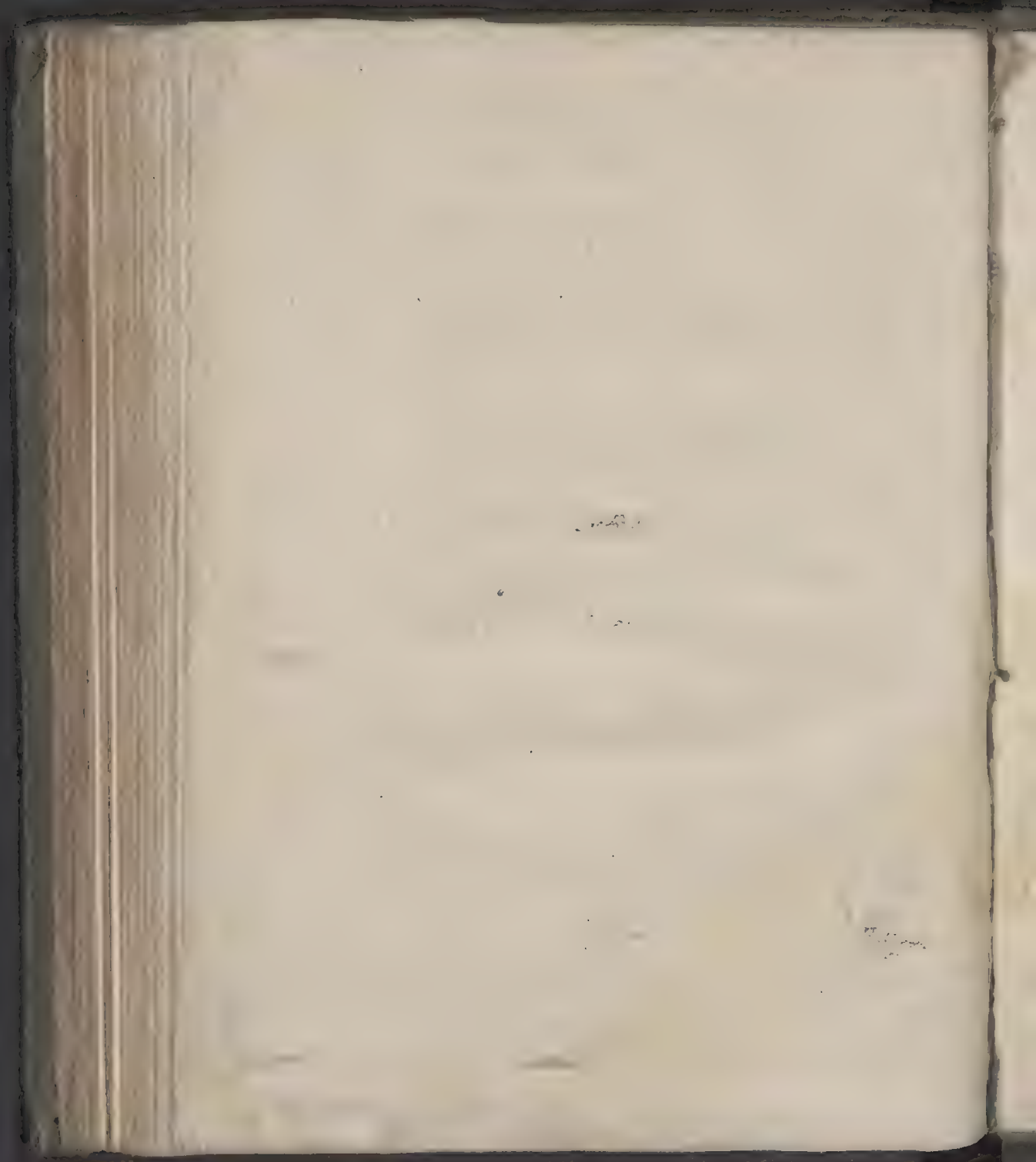
Zvinglii judicium de Luthero, & è contra Luth-
eri de Zvinglio. 105.

Ad M. D. G.

Menda potiora Typothetica, sic emenda.

*Pagina 5. versu 4to à fine, lege, refert. Pag. 6. v. 4. lege, inquit.
P. 49. v. 3. contremiscat. Ibidem v. 5. à fine, meritis P. 74. v. 9.
causis. P. 96. v. 12. loquatur. P. 100. v. 2. mortem.*

Novum

Biblioteka Jagiellońska

sta0029848

Цѣна 3 коп. безъ сдачи.

№ 575

СПРАВКА

ВАРШАВСКАГО АДРЕСНАГО СТОЛА

Новоаввскій
Учнов: и Магистр.

По свидѣніямъ Адреснаго Стола на жительство
въ г. Варшавѣ

заявленъ въ домѣ

подъ №

3

по улицѣ

Тарнопольской

26 11 88

выявленъ изъ дома №

по улицѣ

дня

188 года, въ

Варшава

дня 188 года.

Справку наводилъ

Примѣчаніе: 1) Въ случаѣ невѣрности показанныхъ въ справкѣ свѣдѣній, таковыя просятъ возвращать въ Адресный Столъ, съ подписями—въ чемъ заключаются эти невѣрности, для принятія мѣръ къ необходимымъ исправленіямъ.

2) Домовладѣльцы нѣхъ Управляющіе, на основаніи распоряженія Г. Варшавскаго Генералъ-Губернатора отъ 23 Апрѣля 1879 г. за незаавленіе лицъ въ продолженіе 24 часовъ, подвергаются штрафу или аресту.

3) Жильцы за невыявленіе при оставленіи квартиръ и за незаавленіе согласно документовъ въ продолженіе 24 часовъ по занятіи новой квартиры, подвергаются на основаніи выше приведеннаго распоряженія тому же взысканію.

4) Управляющіе домами, на основаніи распоряженія Г. Варшавскаго Генералъ-Губернатора отъ 26 Мая 1881 г. обязаны непременно проживать въ Управляемыхъ ими домахъ, если населеніе въ оныхъ превышаетъ 50 душъ, въ противномъ же случаѣ на тѣхъ улицахъ на коихъ расположены управляемыя ими дома.

Увага: 1) Вразіе otrzymania niedokładnej informacji, uprasza się o zwrot takowej do Bióra Adresowego, z pismiennem objaśnieniem rodzaju niedokładności, dla usunięcia takowych.

2) Właściciele domów i ich Rządcy, za niezameldowanie osób w przeciągu 24 godzin, z mocy rozporządzenia JW. Jenerał-Gubernatora Warszawskiego, z d. 23 Kwietnia 1879 r., podlegają karze pieniężnej, lub aresztowi.

3) Lokatorzy, za nie wymeldowanie się przy wyprowadzeniu i za nie zameldowanie się podług dowodów w ciągu 24 godzin po zajęciu lokalu, z mocy powyższego rozporządzenia, podlegają tejże karze.

4) Rządcy domów, z mocy rozporządzenia JW. Jenerał Gubernatora Warszawskiego, z d. 26 Maja 1881 r., obowiązani pod odpowiedzialnością Sądową, mieszkać w zarządzanych domach; jeżeli ludność takowych przewyższa 50 osób, w przeciwnym zaś razie, na tych ulicach na których znajdują się zarządzane przez nich domy.

PIEŚN NOWA

na Jubileusz roku 1847.

W intencję, „Odrzuci tybiel. alibi. gładzi 1847”

Aniół od Boga zesłany
Aby świat uwielbiał Boga;
Ojciec święty z Rzymu dany,
Aby znikła meszeże trwoga.

Przetó Jubileusz święty,
Na cały świat postarował.
By nie był człowiek zawzięty,
Prawa Wiary nam ośnowił.

Pius dziewiąty wskazuje,
Jakim torem iść potrzeba;
Raj dla wszystkich obiecuje,
Jak mamy trafić do Nieba.

By uniknąć kary Boga,
Co za grzechy dobrze czuję,
Zniknie smutek śmierci trwoga,
Gdy drogę cnoty sprostuję,

Gdy pojednamy się razem,
Z Przypociolmi Sasiadami,
Pized Boskim stojąc Obrazem,
Będziemy błagać ze łzami.

(t.)

By udzielał urodzaje,
Bronił chorob i zarazy,
By dał pokój w nasze kraje,
By dopomógł żyć bez skazy.

Przytém aby Wiara nasza,
W krańce świata się krzewiła;
Niewiernych tu się uprasza,
By moc Boska oświeciła.

Niechże Cię Boże! lud chwali,
Z skruchy serca i miłości,
Byśmy Łask Twoich doznali,
Żebrząc Twojej Opatrzności.

Byśmy jeszcze doczekali,
Znów Jubileusz obchodzić,
Na nędzy nie narzekali,
Kiedy będziemy serce słodzić.

Boże! przyimi to westchnienie,
Które składamy z tém pieniem,
Niech nie ginie Twe stworzenie,
Nie karz wiecznym potępieniem

A po ziemskich latach biegu.
Byśmy się w Niebie cieszyli,
I po śmiertelnym noclegu,
Ciebie na wieki chwalili. Amen.

JOZEF DAWIDSONN

KANTOR LOTERYI

i Wexlu

w WARSZAWIE

Ulica Senatorska №453.

ОСИПЪ ДАВИДСОНЪ

КАНТОРА ЛОТЕРЕЙ

и размѣна денегъ

въ ВАРШАВѢ

Сенаторская улица №453.

alla

Warsawa. d. 27/1 1879

Rachunek

Na us. 100 Złot. 1/2
Przez Włoch
Sej. II
№ 71407

Rs 43 52
Wysokość
Pr. 71407
Opł.

- 1 Miles in bellis - 13. Augustus XIII.
- 2 Colu. in caecis - Clemens XII.
- 3 Ad. in naturalibus Bonifacius XII.
- 4 Rosa Umbriae Clemens XIII.
- 5 Urus Velox Clemens XIV.
- 6 Per. p. in Apostolicis - Pius VI.
- 7 Aquila rapax Pius VII.
- 8 Canis & Coluber Leo XII.
- 9 Vir religiosus Pius VIII.
- 10 De balneis Iturae Gregorius XVI. Harueta.
- 11 Crux de Cruce Pius IX.
- 12 Lumen in Caecis Leo XIII.

the 1990s, the number of people in the world who are undernourished has increased from 600 million to 800 million (FAO 1996).

There is a growing awareness of the need to improve the nutritional status of the world's population. The World Bank (1992) has estimated that the cost of malnutrition to the world economy is \$100 billion per year. The United Nations (1992) has estimated that the cost of malnutrition to the world economy is \$150 billion per year. The World Health Organization (1992) has estimated that the cost of malnutrition to the world economy is \$200 billion per year. The World Bank (1992) has estimated that the cost of malnutrition to the world economy is \$100 billion per year.

The World Bank (1992) has estimated that the cost of malnutrition to the world economy is \$100 billion per year. The United Nations (1992) has estimated that the cost of malnutrition to the world economy is \$150 billion per year. The World Health Organization (1992) has estimated that the cost of malnutrition to the world economy is \$200 billion per year. The World Bank (1992) has estimated that the cost of malnutrition to the world economy is \$100 billion per year.

The World Bank (1992) has estimated that the cost of malnutrition to the world economy is \$100 billion per year. The United Nations (1992) has estimated that the cost of malnutrition to the world economy is \$150 billion per year. The World Health Organization (1992) has estimated that the cost of malnutrition to the world economy is \$200 billion per year. The World Bank (1992) has estimated that the cost of malnutrition to the world economy is \$100 billion per year.

The World Bank (1992) has estimated that the cost of malnutrition to the world economy is \$100 billion per year. The United Nations (1992) has estimated that the cost of malnutrition to the world economy is \$150 billion per year. The World Health Organization (1992) has estimated that the cost of malnutrition to the world economy is \$200 billion per year. The World Bank (1992) has estimated that the cost of malnutrition to the world economy is \$100 billion per year.

The World Bank (1992) has estimated that the cost of malnutrition to the world economy is \$100 billion per year. The United Nations (1992) has estimated that the cost of malnutrition to the world economy is \$150 billion per year. The World Health Organization (1992) has estimated that the cost of malnutrition to the world economy is \$200 billion per year. The World Bank (1992) has estimated that the cost of malnutrition to the world economy is \$100 billion per year.

Gengell Georgius R. F. Soc. Y. L.

Censura
prophetiarum de Romanis
Pontificibus quaestionibus
multifariis illustrata et comprehensa.

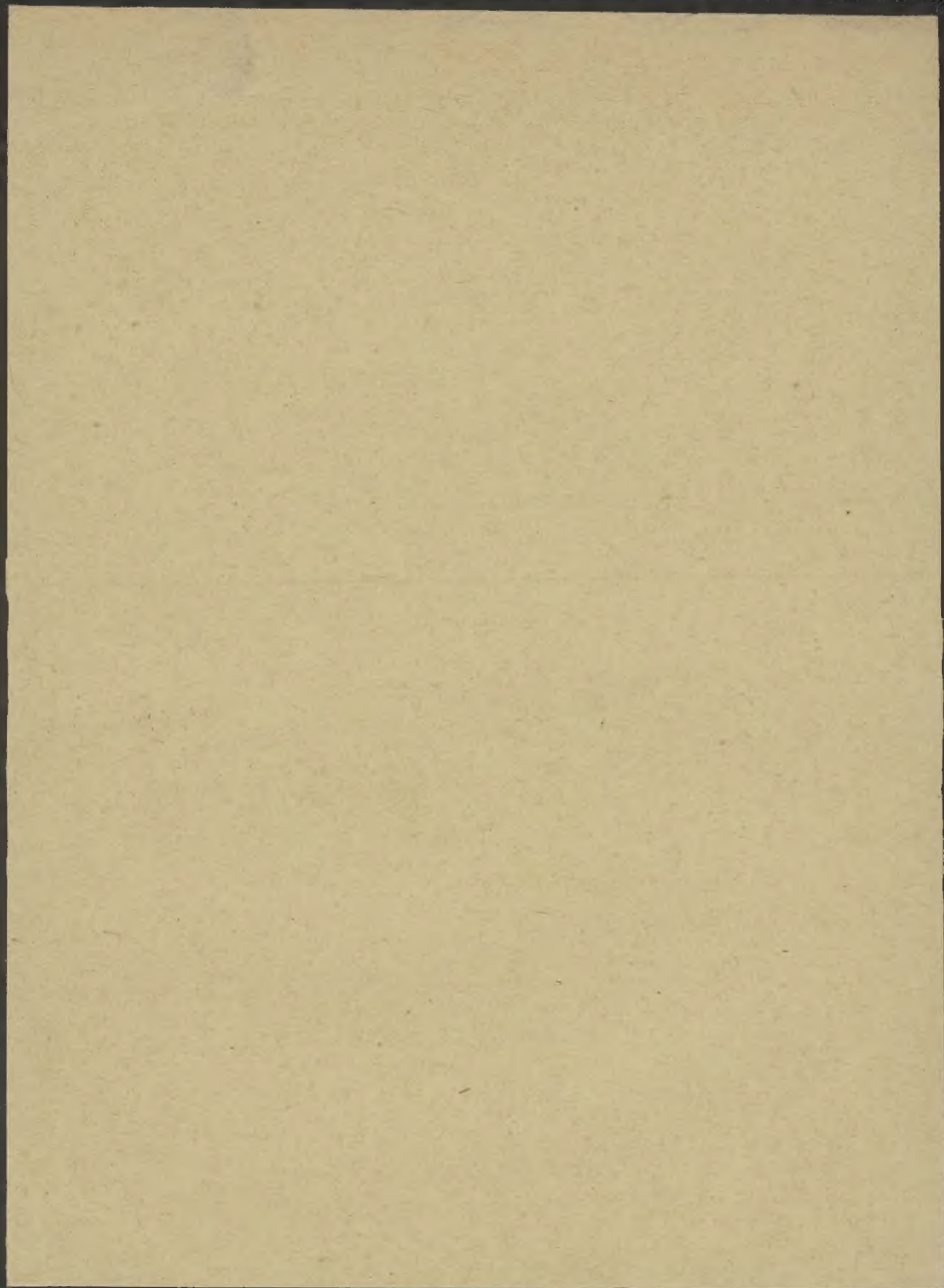
Typis Leopoldi
collegii societatis Jesu.

1724.

8k.n. — 128rk. — 3k.n.

A-A₂ — R-R₂

Opus. ceratona.

Bengelb Georgius R. P. Soc. Y. theol.

Censura
prophetiarum de Romanis
Pontificibus quaestionibus
multifariis illustrata et comprehensa.

Leopoli.
Typis collegii societatis Jesu
1724.

8k.n. - 128hr. - 3k.n.
A-A₂ - R-R₂

Apr. cerata.

